R.L. STINE

Goosebumps®

15

ATACUL MUTANȚILOR

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

ATACUL MUTANŢILOR

Traducere de ROXANA I. MOISIN

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 29
Capitolul 30

Capitolul 1

— Hei, las-o jos!

Am smuls cartea de benzi desenate din mâna lui Wilson Clark şi am şters coperta de plastic.

— Doar mă uitam, a mormăit el.

— Dacă laşi o amprentă pe ea, îşi pierde jumătate din valoare, i-am spus eu.

Am examinat coperta prin învelitoarea transparentă.

— Acesta este un Număr Zero al *Lebedei Argintii,* am zis eu. Şi e în stare perfectă.

Wilson mi-a făcut semn că nu. Părul lui era ondulat, de un blond-deschis, iar ochii rotunzi şi albaştri. Mereu părea confuz.

— Cum poate să fie *Numărul Zero?* a întrebat el. Nu are nici un sens, Skipper!

Wilson era un prieten bun de-al meu. Dar, uneori, aveam impresia că venise de pe Marte. Nu ştia *nimic.*

Am ridicat coperta cărţii *Lebăda Argintie,* ca să vadă zeroul mare din colţ.

— Asta o face un număr de colecţie, i-am explicat eu. Numărul Zero vine înainte de Numărul Unu. Această carte valorează de zece ori cât Numărul Unu din *Lebăda Argintie.*

— Hm? Da?

Wilson s-a scărpinat în părul lui ondulat. S-a aşezat pe podea şi a început să se uite la cărţile mele de benzi desenate.

— De ce toate cărţile tale sunt în învelitori sigilate în plastic, Skipper? Cum poţi să la citeşti?

Vedeţi? V-am spus eu. Wilson nu înţelegea nimic.

— Să le citesc? Nu le citesc, i-am răspuns eu. Dacă le citeşti, îşi pierd valoarea.

S-a uitat la mine.

— Nu le citeşti?

— Nu pot să le scot din învelitori, i-am explicat eu. Dacă desfac învelitorile, nu ar mai fi într-o stare perfectă.

— Aaa. Asta e tare! a spus el.

A luat un exemplar din *Star Wolf.*

— Coperta e argintie!

— Nu are nici o valoare, am mormăit eu. E reeditată.

S-a uitat la coperta argintie, întorcând-o pe toate părţile, făcând-o să strălucească în lumină.

— Tare, a mormăit el.

Era cuvântul lui preferat.

Eram în camera mea, cam la o oră după cină. De partea cealaltă a ferestrelor mele duble, cerul era negru. Se înserează aşa repede iarna. Nu ca pe planeta Lebedei Argintii, Orcos III, unde soarele nu apune niciodată şi unde toţi eroii trebuie să poarte costume cu tuburi de oxigen.

Wilson venise să ia tema la matematică. Locuieşte alături şi îşi lasă mereu cartea de matematică la şcoală, aşa că vine mereu să ia tema de la mine.

— Ar trebui să colecţionezi cărţi de benzi desenate, i-am spus eu. În aproximativ douăzeci de ani, o să valoreze milioane.

— Colecţionez ştampile de cauciuc, a zis el, luând un anuar *Z-Squad.*

S-a uitat la rezumatul de pe coperta din spate.

— Ştampile de cauciuc?

— Mda. Am în jur de o sută, a spus el.

— Ce poţi să faci cu ştampilele de cauciuc? am întrebat eu.

A pus cartea la loc în cutie şi s-a ridicat în picioare.

— Ei bine, poţi să pui ştampile pe diverse lucruri, a spus el, scuturându-se pe blugi. Am tuşiere cu mai multe culori de cerneală. Sau poţi doar să te uiţi la ele.

Chiar că era ciudat.

— Sunt valoroase? am întrebat eu.

Mi-a făcut semn că nu.

— Nu cred.

A luat foaia cu tema la matematică de la picioarele patului meu.

— Mai bine mă duc acasă, Skipper. Ne vedem mâine.

S-a îndreptat spre uşă şi l-am condus. Reflecţiile noastre se uitau la noi din oglinda de la măsuţa mea cea mare de toaletă. Wilson era aşa înalt, slab, blond şi cu ochi albaştri. Mereu mă simţisem ca o cârtiţă întunecată şi grasă pe lângă el.

Dacă am fi într-o carte de benzi desenate, Wilson ar fi supereroul şi eu partenerul lui. Eu aş fi cel gras şi caraghios care o dă mereu în bară.

E bine că viaţa nu e o carte de benzi desenate, nu?

Imediat ce Wilson a plecat, m-am întors la măsuţa de toaletă. Am văzut cu coada ochiului pancarta mare de deasupra oglinzii, făcută la calculator, pe care scria SKIPPER MATTHEWS, EXTRATERESTRUL RĂZBUNĂTOR.

Tata rugase pe cineva de la el de la serviciu să printeze

pancarta pentru mine, cu ocazia celei de-a douăsprezecea aniversări de acum câteva săptămâni.

Sub pancartă, erau două postere mari lipite de perete de ambele părţi ale măsuţei de toaletă. Unul era cu *Captain America* de Jack Kirby. E foarte vechi şi probabil valorează o mie de dolari.

Celălalt era mai vechi – un poster cu *Spawn* de Todd MeFarlane. Era chiar grozav.

Mi-am văzut expresia entuziasmată în oglindă, în timp ce mă îndreptam spre măsuţa de toaletă.

Plicul maroniu şi subţire mă aştepta pe măsuţă.

Mama şi tata spuseseră că pot să îl deschid abia după cină, după ce mi-am terminat tema. Dar nu am putut rezista.

Îmi simţeam pulsul luând-o razna în timp ce mă uitam în jos, la plic.

Ştiam ce mă aştepta înăuntru. Doar gândul la asta îmi făcea inima să bată şi mai tare.

Am luat plicul cu grijă. Trebuia să îl deschid. *Trebuia.*

Capitolul 2

Am desfăcut plicul cu multă grijă. Apoi, am băgat mâna şi am scos comoara.

Numărul lunii din *Mutantul Mascat.*

Ţinând cartea de benzi desenate cu ambele mâini, am studiat coperta. Era numărul 24 din *Mutantul Mascat.* În josul paginii scria cu litere zimţate şi roşii:

**„O STOARCERE PUTERNICĂ
A UIMITORULUI BURETE!"**

Grafica era uimitoare. Coperta îl reprezenta pe Viaţă de Burete, cunoscut în univers ca Buretele de Oţel, într-o mare încurcătură. Era prins în tentaculele unei caracatiţe uriaşe. Caracatiţa îl strângea tare!

Nemaipomenit. Sută la sută nemaipomenit.

Îmi păstram toate cărţile de benzi desenate în condiţie perfectă, în pungile sigilate. Dar e o revistă pe care trebuie să o citesc în fiecare lună. *Mutantul Mascat.*

Trebuie să o citesc imediat ce apare. Şi o citesc de la cap la coadă, fiecare cuvânt de pe fiecare rând. Citesc chiar şi pagina de corespondenţă.

Asta pentru că *Mutantul Mascat* era cea mai bine desenată şi cea mai bine scrisă carte de benzi desenate din lume. Şi Mutantul Mascat trebuia să fie cel mai puternic şi cel mai rău personaj negativ creat vreodată!

Lucrul care îl făcea aşa înfiorător era că putea să îşi schimbe poziţia moleculelor.

Asta înseamnă că se putea transforma în orice e solid. *Orice!*

Pe copertă, caracatiţa uriaşă era de fapt Mutantul Mascat. Îţi puteai da seama pentru că ea purta masca pe care o purta mereu Mutantul Mascat.

Dar se putea transforma în *orice* animal. Sau obiect.

Aşa scăpa mereu de Liga Băieţilor Buni. Erau şase supereroi diferiţi în Liga Băieţilor Buni. Şi ei erau mutanţi cu puteri uimitoare. Şi erau cei mai buni reprezentanţi din lume ai legilor. Dar nu puteau să îl prindă pe Mutantul Mascat.

Chiar şi liderul Ligii, Gazela Galopând, cel mai rapid om din sistemul solar, nu era destul de rapid să ţină pasul cu Mutantul

Mascat.

Am studiat coperta câteva minute. Îmi plăcea cum tentaculele caracatiţei îl strângeau pe Viaţă de Burete, storcându-i energia. Se vedea după expresia lui că simţea dureri de moarte.

Nemaipomenit.

Am luat revista în pat, m-am aşezat pe burtă şi am citit-o. Acţiunea începea acolo unde se terminase în numărul 23 al revistei *Mutantul Mascat.*

Viaţă de Burete, cel mai bun înotător sub apă din lume, era în adâncurile oceanului. Încerca din răsputeri să scape de Mutantul Mascat. Dar Buretele de Oţel îşi prinsese pelerina în marginea unui recif de corali.

Am întors pagina. În timp ce Mutantul Mascat se apropia, începuse să îşi repoziţioneze moleculele. Şi s-a transformat într-o caracatiţă enormă şi de-a dreptul dezgustătoare.

Erau opt desene care îl înfăţişau pe Mutantul Mascat transformându-se. Şi apoi, un desen mare cât o pagină care înfăţişa caracatiţa imensă întinzându-şi tentaculele lipicioase şi groase să îl prindă pe neajutoratul Viaţă de Burete.

Viaţă de Burete se chinuia să se ferească.

Dar tentaculele caracatiţei s-au apropiat şi mai mult. Şi mai mult.

Eram pe punctul de a întoarce pagina. Dar, înainte să mă mişc, am simţit ceva rece şi lipicios înfăşurându-se în jurul gâtului *meu.*

Capitolul 3

Am gemut şi am căutat să mă eliberez.

Dar tentaculele reci s-au strâns şi mai tare în jurul gâtului meu.

Nu puteam să mă mişc. Nu puteam să ţip.

Am auzit un râset.

M-am întors cu greu. Şi am văzut-o pe Mitzi, sora mea de nouă ani. Mi-a dat drumul şi a sărit înapoi în timp ce mă uitam la ea.

— De ce ai mâinile aşa reci? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit cu zâmbetul ei inocent, cu gropiţe în obraji.

— Le-am ţinut în frigider.

— *Ce ai* făcut? am ţipat eu. Le-ai ţinut în frigider? De ce?

— Ca să fie reci, a răspuns ea, încă rânjind.

Sora mea avea un simţ al umorului de-a dreptul prostesc. Avea un păr şaten-închis şi drept, ca al meu. Şi era scundă şi un pic rotofeie, ca mine.

— M-ai speriat de moarte, i-am spus eu, ridicându-mă în pat.

— Ştiu, a răspuns ea.

Şi-a frecat mâinile de obrajii mei. Erau încă reci.

— Vai. Pleacă, Mitzi!

I-am dat o palmă pe spate.

— De ce ai venit aici? Doar ca să mă sperii?

Mi-a făcut semn că nu.

— Tata mi-a spus să vin. Mi-a zis să îţi spun că, dacă citeşti cărţi de benzi desenate, în loc să îţi faci tema la matematică, o să ai necazuri mari. S-a uitat la cartea de benzi desenate deschisă pe pat. Cred că o să ai necazuri mari, Skipper.

— Nu. Aşteaptă.

Am prins-o de mână.

— Acesta e noul număr din *Mutantul Mascat. Trebuie* să îl citesc. Spune-i lui tata că îmi fac tema la matematică şi…

Nu am apucat să termin pentru că tata a intrat în cameră. Lumina din tavan se reflecta în ochelarii lui. Dar tot mi-am dat seama că se uita la cartea de benzi desenate de pe pat.

— Skipper, a spus el supărat cu vocea lui răsunătoare şi profundă.

Mitzi a trecut pe lângă el şi a fugit din cameră. Îi plăcea să provoace necazuri. Dar nu voia niciodată să rămână dacă

lucrurile deveneau *de-a dreptul* urâte.

Şi ştiam că lucrurile erau pe cale să devină urâte, pentru că fusesem deja avertizat de trei ori că îmi petreceam prea mult timp cu colecţia mea de cărţi de benzi desenate.

— Skipper, ştii de ce notele tale sunt aşa mici? a urlat tata.

— Pentru că nu sunt un elev foarte bun? am răspuns eu.

Mare greşeală. Tatălui meu nu îi plăcea când răspundeam.

Tata îmi amintea un urs mare. Nu pentru că urla mult, ci pentru că era mare şi gras. Avea păr scurt şi negru care îi acoperea aproape toată fruntea. De-adevărat. Părul îi începea aproape de deasupra ochelarilor. Şi avea o voce puternică şi răsunătoare, ca răgetul unui urs.

Ei bine, după ce i-am răspuns a urlat furios. Apoi, a scotocit prin camera mea şi mi-a luat cutia cu cărţile de benzi desenate – toată colecţia.

— Îmi pare rău, Skipper, o să le arunc pe toate! a ţipat el şi s-a îndreptat spre uşă.

Capitolul 4

Probabil, vă aşteptaţi să intru în panică. Să încep să îl rog să nu îmi arunce valoroasa colecţie.

Dar nu am spus nimic. Am stat lângă pat cu mâinile lăsate în jos şi am aşteptat.

Vedeţi voi, tata mai făcuse asta. De multe ori. Dar nu vorbea serios.

Avea un temperament puternic, dar nu era un superrăufăcător. De fapt, aproape tot timpul îl încadram în Liga Băieţilor Buni.

Marea lui problemă era că nu-i plăceau cărţile de benzi desenate. Credea că sunt nişte nimicuri. Chiar şi după ce îi explicasem că întreaga mea colecţie urma probabil să valoreze milioane când voi fi de vârsta lui.

Oricum, am stat acolo şi am aşteptat în linişte.

Tata s-a oprit la uşă şi s-a întors. Ţinea cutia cu ambele mâini. Şi-a îngustat ochii, uitându-se la mine prin ochelarii lui cu ramă neagră.

— O să treci la treabă? a întrebat el cu severitate.

I-am făcut semn că da.

— Da, domnule, am mormăit eu cu privirea plecată.

A lăsat cutia un pic mai jos. Era grea chiar şi pentru un om mare şi puternic ca el.

— Şi nu o să îţi mai pierzi timpul în seara asta cu cărţile de benzi desenate? a întrebat el.

— Pot să o termin doar pe asta nouă? am întrebat eu.

Am arătat spre *Mutantul Mascat de* pe pat.

Altă greşeală.

A mormăit şi a vrut să iasă pe uşă cu revistele.

— Bine, bine! am ţipat eu. Îmi pare rău. O să îmi fac tema, tată. Promit. O să încep chiar acum.

A mormăit şi a intrat din nou în cameră. Apoi, a pus cutia la loc lângă perete.

— Numai la asta te gândeşti zi şi noapte, Skipper, a spus el încet. Reviste, reviste. Nu e sănătos. De-adevărat. Nu e.

Nu am spus nimic. Ştiam că era pe cale să se ducă înapoi jos.

— Nu mai vreau să aud nimic despre reviste, a spus tata supărat. Ai înţeles?

— Bine, am mormăit eu. Îmi pare rău, tată.

Am aşteptat să îl aud coborând. Apoi, m-am întors la numărul nou din *Mutantul Mascat.* De-abia aşteptam să văd cum urma să scape Viaţă de Burete de caracatiţa uriaşă.

Dar am auzit-o pe Mitzi pe-aproape. Era încă sus. Dacă m-ar vedea citind revista, cu siguranţă ar alerga jos şi i-ar spune tatălui meu. Hobby-ul lui Mitzi e să toarne.

Aşa că mi-am deschis ghiozdanul şi mi-am scos caietul de matematică, cartea de biologie şi alte lucruri de care aveam nevoie.

Am trecut prin întrebările la matematică cât de repede am putut. Probabil că greşisem la majoritatea problemelor. Dar nu conta. Oricum, nu eram bun la matematică.

Apoi, am citit capitolul despre atomi şi molecule din cartea de biologie. Faptul că citeam despre molecule m-a făcut să mă gândesc la Mutantul Mascat.

De-abia aşteptam să citesc mai departe revista.

Până la urmă, am terminat tema cu puţin după ora 21.30. A trebuit să sar peste câteva întrebări la eseul de la literatură. Dar numai deştepţii clasei răspund la *toate* întrebările!

M-am dus jos şi mi-am pus un castron de cereale Frosted Flakes, cina mea târzie preferată. Apoi, le-am spus noapte bună părinţilor mei şi m-am dus repede în camera mea, închizând uşa după mine, de-abia aşteptând să mă bag în pat şi să încep să citesc.

Înapoi în adâncurile oceanului. Viaţă de Burete a scăpat micşorându-se aşa mult încât a alunecat dintre tentaculele caracatiţei. Destul de tare, mi-am spus eu.

Mutantul Mascat a dat furios din tentacule şi a jurat că îl va prinde pe Viaţă de Burete într-o zi. Apoi, şi-a repoziţionat din nou moleculele şi a revenit la vechea lui înfăţişare, grăbindu-se spre sediul lui principal.

Sediul lui principal!

M-am holbat la revistă, şocat.

Sediul central secret al Mutantului Mascat nu mai fusese arătat niciodată. A, bineînţeles, fuseseră dezvăluite imagini dintr-o cameră sau două din interior.

Dar asta a fost prima dată când s-a văzut clădirea din exterior.

Mi-am apropiat pagina de ochi şi am examinat-o cu atenţie.

— Ce loc ciudat! am spus eu cu voce tare.

Clădirea sediului principal nu semăna cu nici o altă clădire pe care o văzusem până atunci. În mod sigur, nu părea

ascunzătoarea celui mai mare răufăcător din lume.

Arăta ca o pompă de apă uriaşă. O pompă foarte înaltă, care ajungea la cer. Era toată roz şi avea un acoperiş imens, verde şi rotund.

— Ciudat, am repetat eu.

Dar sigur că era ascunzătoarea perfectă. Cine şi-ar închipui vreodată că cel mai mare personaj negativ al tuturor timpurilor stătea într-o clădire care semăna cu o pompă uriaşă de apă?

Am întors pagina. Mutantul Mascat s-a strecurat în clădire şi a dispărut într-un lift. A fugit până în vârf şi a intrat în centrul lui privat de comunicaţii.

Acolo îl aştepta… o mare surpriză. O siluetă întunecată. Nu putea să îi vadă decât contururile negre.

Dar mi-am dat seama imediat cine era. Era Gazela Galopând, liderul Ligii Băieţilor Buni.

Cum intrase acolo Gazela? Ce avea de gând să facă?

Continuarea în numărul de luna viitoare.

Uau! Am închis revista. Mi se îngreunaseră pleoapele. Ochii mei erau prea obosiţi să citească scrisul mic de pe pagina de corespondenţă. Aşa că m-am decis să o las pe mâine.

Căscând, am pus revista cu grijă pe noptieră. Am adormit cum am pus capul pe pernă.

Peste două zile, într-o zi foarte rece şi senină, Wilson a venit alergând după mine la sfârşitul orelor. Jacheta lui albastră era deschisă. Niciodată nu îşi închidea jacheta. Nu îi plăcea cum arăta când era închisă.

Eu purtam o bluză, un pulover şi o jachetă grea, căptuşită, închisă până la gât şi tot îmi era frig.

— Ce e, Wilson? am întrebat eu.

Răsuflarea lui se ridica sub formă de aburi.

— Vrei să vii să îmi vezi colecţia de ştampile de cauciuc?

Glumea?!

— Trebuie să merg la dentist, i-am spus eu. Mi s-a lărgit aparatul dentar. Trebuie să îl strângă, ca să mă doară din nou.

Wilson mi-a făcut semn că a înţeles. Ochii lui albaştri i se potriveau cu jacheta.

— Cum ajungi acolo?

Am arătat spre staţia de autobuz.

— Cu autobuzul, i-am spus eu.

— Te-am văzut luând autobuzul ăla de multe ori, a zis el.

— E un magazin cu cărţi de benzi desenate pe Goodale

Street, am răspuns eu, punându-mi ghiozdanul pe celălalt umăr. Mă duc acolo cu autobuzul o dată pe săptămână sau ceva de genul ăsta, să văd ce reviste noi au mai apărut. Dentistul e la câteva străzi depărtare.

— Au ştampile de cauciuc la magazinul de reviste? a întrebat Wilson.

— Nu cred, i-am spus eu.

Am văzut autobuzul albastru cu alb venind de după colţ.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu! am strigat eu.

M-am întors şi am fugit cât de repede am putut spre staţia de autobuz.

Şoferul era un tip de treabă. M-a văzut alergând şi m-a aşteptat. Gâfâind, i-am mulţumit şi m-am urcat în autobuz.

Poate că nu i-aş mai fi mulţumit dacă aş fi ştiut unde urma să mă ducă autobuzul lui. Dar nu ştiam că urma să mă ducă spre cea mai înfiorătoare aventură din viaţa mea.

Capitolul 5

Autobuzul era, ca de obicei, aglomerat. Am stat în picioare o vreme. Apoi, s-au ridicat doi oameni şi m-am aşezat pe un scaun.

În timp ce autobuzul mergea pe Main Street, mă uitam la case şi la curţile lor. Nori întunecaţi pluteau jos, deasupra acoperişurilor. Mă întrebam dacă eram pe cale să avem parte de prima ninsoare din iama asta.

Magazinul de reviste de benzi desenate era la câteva străzi depărtare. M-am uitat la ceas, gândindu-mă că poate aveam timp să trec pe acolo înainte să mă duc la dentist. Dar nu. Nu aveam timp pentru reviste azi.

— Hei, te duci la Franklin? mi-a întrerupt gândurile vocea unei fete.

M-am întors şi am văzut că o fată se aşezase pe locul de lângă mine. Părul ei roşcat era prins într-o coadă împletită. Avea ochi verzi şi pistrui pe faţă.

Purta un pulover de schi gros, cu dungi albastre şi roşii şi nişte blugi decoloraţi. Îşi ţinea ghiozdanul de pânză roşie în poală.

— Da. Mă duc, am răspuns eu.

— Cum e? a întrebat ea.

Şi-a îngustat ochii ei verzi ca şi când m-ar fi studiat.

— E bine, i-am spus eu.

— Cum te cheamă? m-a întrebat ea.

— Skipper, i-am spus eu.

A chicotit.

— Nu e un nume adevărat, nu?

— Aşa îmi spun toţi, am spus eu.

— Locuieşti pe o barcă sau ceva de genul ăsta? a întrebat ea.

Colţurile ochilor i s-au încreţit. Mi-am dat seama că râdea de mine.

Cred că Skipper e un nume prostesc. Dar m-am obişnuit cu el. Îmi plăcea mai mult ca numele meu adevărat, Bradley.

— Când eram mic, eram mereu grăbit, i-am spus eu. Aşa că zburdam mult. De asta a început să mi se spună Skipper[1].

— Drăguţ, a spus ea cu un zâmbet de superioritate.

„Nu cred că îmi place fata asta“, mi-am spus eu.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu.

---

1 Skip – a zburda (în lb. engl., în orig.)

— Skipper, a răspuns ea rânjind. La fel ca pe tine.
— Nu. Care e numele tău adevărat? am insistat eu.
— Libby, a spus ea în cele din urmă. Libby Zacks.
S-a uitat pe fereastră. Autobuzul s-a oprit în staţie. Un copil mic a început să plângă în spate.
— Unde te duci? m-a întrebat Libby. Acasă?
Nu voiam să îi spun că aveam programare la dentist. Era prea demodat.
— Mă duc la un magazin de reviste de benzi desenate, am spus eu. Cel de pe Goodale. Colecţionezi reviste de benzi desenate?
A părut surprinsă. Şi eu.
A fost rândul meu să fiu surprins. Majoritatea colecţionarilor de reviste de benzi desenate pe care îi cunoşteam erau băieţi.
— Ce reviste? am întrebat eu.
— *Liceenii Harry & Beanhead,* a răspuns ea. Le colecţionez pe toate cele mici, dar şi câteva dintre cele obişnuite.
— Vai!
M-am strâmbat.
— Liceeanul Harry şi prietenul său Beanhead? Revistele alea nu sunt bune de nimic.
— Ba nu! a insistat Libby.
— Sunt pentru copii, am mormăit eu. Nu sunt reviste de benzi desenate adevărate.
— Sunt scrise foarte bine, a răspuns Libby. Şi sunt haioase.
Mi-a scos limba.
— Poate nu le înţelegi.
— Mda. Poate, am spus eu, dându-mi ochii peste cap.
M-am uitat pe fereastră. Cerul se întunecase. Nu am recunoscut nici unul dintre magazine. Am văzut un restaurant numit Pearl's şi o frizerie mică. Trecusem de magazinul cu reviste?
Libby şi-a împreunat mâinile pe ghiozdanul ei roşu.
— Ce colecţionezi? Toate nimicurile alea cu eroi?
— Mda, i-am spus eu. Colecţia mea valorează în jur de o mie de dolari. Poate două mii.
— În visurile tale, a spus ea.
A început să râdă.
— Valoarea revistelor *Liceeanul Harry* nu creşte niciodată, am informat-o eu. Chiar şi Numerele Unu nu valorează nimic. Nu ai lua nici cinci dolari pe toată colecţia ta.
— De ce aş vrea să le vând? a spus ea. Nu vreau să le vând. Şi

nu îmi pasă cât valorează. Îmi place să le citesc.

— Atunci nu eşti o colecţionară adevărată, am zis eu.

— Toţi băieţii de la Franklin sunt ca tine? m-a întrebat Libby.

— Nu. Eu sunt cel mai tare, am spus eu.

Am râs amândoi.

Încă nu mă puteam hotărî dacă îmi plăcea sau nu. Era destul de drăguţă. Şi avea un fel de simţ al umorului răutăcios.

M-am oprit din râs când mi-am dat seama că trecusem de staţia mea. Am văzut crengile goale ale unor copaci pe care nu îi mai văzusem până atunci. Autobuzul a trecut pe lângă ei şi am văzut alte magazine şi mai necunoscute.

Am simţit dintr-odată un fior de spaimă în piept. Nu cunoşteam zona deloc.

Am intrat în panică şi m-am ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Libby.

— Staţia mea. Nu… nu am coborât, m-am bâlbâit eu.

Şi-a dat picioarele la o parte, ca să pot să mă strecor. Autobuzul a oprit într-o staţie, scârţâind. I-am spus la revedere şi m-am grăbit spre uşă.

„Unde sunt? m-am întrebat eu, privind în jur. De ce m-am lăsat purtat de discuţia cu fata asta? De ce nu am fost atent?“

— Te-ai pierdut? m-a întrebat o voce.

M-am întors şi am văzut, spre surprinderea mea, că Libby coborâse după mine.

— Ce faci aici? am spus eu dintr-odată.

— Aici cobor eu, a răspuns ea. Stau la două străzi în direcţia aia.

Mi-a arătat cu mâna.

— Trebuie să mă întorc, am spus eu, răsucindu-mă să plec.

În timp ce mă întorceam, am văzut ceva care mi-a tăiat respiraţia.

— Aaa, am scos eu un ţipăt de mirare şi m-am uitat de partea cealaltă a străzii. Dar e imposibil! am spus eu.

Mă uitam la o clădire înaltă de la colţul celălalt. O clădire înaltă şi roz, cu un acoperiş verde şi rotund.

Mă uitam la sediul central secret al Mutantului Mascat.

Capitolul 6

— Skipper, ce s-a întâmplat? a spus Libby.

Nu am putut să îi răspund. Mă uitam cu ochii măriţi de uimire la clădirea de pe partea cealaltă a străzii. Aveam gura căscată. Maxilarul îmi ajunsese aproape până la genunchi!

Mi-am ridicat privirea spre acoperişul de un verde aprins. Apoi, am coborât-o uşor asupra zidului de un roz strălucitor. Nu văzusem niciodată asemenea culori în realitate. Erau culori din revistele de benzi desenate.

Era o clădire din revistele de benzi desenate.

Dar era aici, la colţul de vizavi.

— Skipper? Te simţi bine?

Vocea lui Libby parcă se auzea de undeva de departe.

„Chiar există! mi-am spus eu. Sediul central secret al Mutantului Secret chiar există!”

Sau nu?

Două mâini m-au apucat de umeri, smulgându-mă din lumea gândurilor mele uimite.

— Skipper! Eşti în stare de şoc sau ceva de genul ăsta?

— Clă... clădirea aia! m-am bâlbâit eu.

— Nu e cel mai urât lucru pe care l-ai văzut? a întrebat Libby, dând din cap.

Şi-a dat pe spate părul ei roşcat şi şi-a pus ghiozdanul pe umăr.

— Dare... e...

Încă nu puteam să vorbesc.

— Tata spune că arhitectul trebuie să fie daltonist, a spus Libby. Nu arată a clădire. Arată ca un zepelin stând în picioare.

— De cât timp e aici? am întrebat eu, uitându-mă la uşile de sticlă care erau singurele căi de acces.

Libby a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. De-abia ne-am mutat aici primăvara trecută. Era deja aici.

Norii s-au întunecat pe cer. Un vânt rece bătea la colţul străzii.

— Cine crezi că lucrează acolo? a întrebat Liby. Nu scrie nimic pe clădire.

Normal că nu scrie nimic, mi-am spus eu. Este sediul central secret al celui mai mare răufăcător din lume. Mutantul Mascat

nu ar fi pus sub nici o formă un afiş pe el!

Nu vrea ca Liga Băieţilor Buni să găsească sediul lui central secret, mi-am spus eu.

— E o nebunie! am strigat eu.

M-am întors şi am văzut-o pe Libby uitându-se la mine.

— Eşti sigur că te simţi bine? E doar o clădire, Skipper. Nu e nevoie să te enervezi.

Simţeam că mă înroşesc. Mi-am dat seama că Libby trebuia să creadă că eram nebun.

— Cred… cred că am mai văzut clădirea asta undeva, am încercat eu să îi explic.

— Trebuie să mă duc acasă, a spus ea, uitându-se la cerul care se întuneca. Vrei să vii şi tu? O să îţi arăt colecţia mea de reviste de benzi desenate.

— Nu. Am întârziat la dentist, am răspuns eu.

— Hm?

Şi-a îngustat ochii.

— Ai spus că te duci la un magazin de reviste de benzi desenate.

Simţeam cum mă înroşeam şi mai tare.

— Mmm… mă duc la magazinul de reviste după *ce i*es de la dentist, i-am spus eu.

— De cât timp porţi aparatul dentar? m-a întrebat ea.

Am ofat.

— Dintotdeauna.

A început să se îndepărteze.

— Păi, ne mai vedem.

— Mda. Pa.

S-a întors şi a început să alerge de-a lungul străzii. M-am gândit cu tristeţe că trebuia să creadă că eram un ciudat.

Nu puteam să mă abţin. Chiar fusesem şocat când văzusem clădirea aia. M-am întors din nou spre ea. Acoperişul clădirii era umbrit de norii joşi. Acum, aceasta arăta ca o rachetă subţire şi roz, ajungând până la nori.

A venit un camion. Am aşteptat să treacă, apoi am traversat repede strada.

Nu era nimeni pe trotuar. Nu văzusem pe nimeni intrând sau ieşind din clădire.

„E doar o clădire mare cu birouri, mi-am spus eu. Nimic prea interesant.”

Dar inima îmi bătea cu putere, în timp ce m-am oprit la câţiva metri de uşile de sticlă. Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat

înăuntru.

Ştiu că era ceva nebunesc, dar chiar mă aşteptam să văd înăuntru oameni purtând costume de supereroi.

Mi-am îngustat ochii şi m-am uitat cu atenţie prin geam.

Nu am văzut pe nimeni. Părea întuneric înăuntru.

Am mai făcut un pas spre clădire. Apoi altul.

Am ajuns chiar lângă uşile de sticlă şi am aruncat o privire înăuntru. Am văzut un hol larg. Pereţi roz şi galbeni. Un şir de lifturi în spate.

Dar nici un om. Nimeni. Era goală.

Am apucat mânerul uşii de sticlă. Am înghiţit cu zgomot.

„Să intru? m-am întrebat eu. Am curajul?”

Capitolul 7

Mâna mi s-a încleştat pe mânerul uşii de sticlă. Am început să deschid uşa grea.

Apoi, am văzut cu coada ochiului un autobuz albastru cu alb venind spre mine. Am aruncat o privire la ceas. Întârziasem la dentist doar cinci minute. Dacă săream în autobuz, eram la dentist în câteva minute.

Dând drumul mânerului, m-am întors şi am fugit spre staţia de autobuz, cu ghiozdanul bălăngănindu-mi-se pe umăr. Eram dezamăgit. Dar mă simţeam şi uşurat.

Era îngrozitor să intri în sediul central al celui mai rău mutant din univers.

Autobuzul s-a oprit în staţie. Am aşteptat să urce un om mai bătrân. Apoi, am urcat şi eu, am lăsat banii în cutie şi m-am dus repede spre spatele autobuzului.

Voiam să mă uit pentru ultima oară la misterioasa clădire roz cu verde.

Pe locurile din spate stăteau două femei. Dar m-am băgat între ele şi mi-am rezemat faţa de geamul din spate.

Mă holbam la clădire în timp ce autobuzul pleca. Culorile ei străluceau, chiar dacă cerul era aşa întunecat deasupra ei. Nu era nimeni pe trotuar. Tot nu văzusem pe nimeni intrând sau ieşind din clădire.

După câteva secunde, clădirea s-a pierdut în depărtare. Mi-am întors privirea dinspre fereastră şi m-am dus pe culoar să caut un loc liber.

Ciudat, mi-am spus eu. De-a dreptul ciudat.

— Şi era chiar aceeaşi clădire ca aceea din revista de benzi desenate? a întrebat Wilson.

Ochii lui albaştri se uitau la mine pe deasupra mesei din cantină.

I-am făcut semn că da.

— Imediat ce am ajuns acasă ieri după-masă, m-am uitat în revistă. Clădirea era exact aceeaşi.

Wilson a scos un sendviş din pachet şi a început să îi desfacă ambalajul.

— Cu ce ţi-a făcut mama ta sendviş? a întrebat el.

L-am desfăcut pe al meu.

— Cu salată de ton. Dar ţie?

A ridicat o felie de pâine şi s-a uitat în sendviş.

— Cu salată de ton, a răspuns el. Vrei să facem schimb?

— Avem amândoi salată de ton, i-am spus eu. De ce să facem schimb?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

Am schimbat sendvişurile. Salata de ton a mamei lui era mai bună decât cea a mamei mele. Am scos sticla de suc din pachet. Apoi, am aruncat mărul la gunoi. Îi tot spuneam mamei mele să nu îmi pună măr. Îi spusesem că îl arunc în fiecare zi. De ce continua să îmi pună?

— Pot să iau cutia ta cu budincă? l-am întrebat eu pe Wilson.

— Nu, a răspuns el.

Am mâncat jumătate de sendviş. Mă gândeam mult la clădirea misterioasă. Mă gândisem la ea de când o văzusem.

— Am rezolvat misterul, a spus Wilson.

S-a scărpinat în buclele lui de un blond-deschis. Un zâmbet i-a apărut pe faţă.

— Da! L-am rezolvat!

— Ce? am întrebat eu cu nerăbdare.

— E simplu, a răspuns Wilson. Cine desenează Mutantul Mascat?

— Artistul? am întrebat eu. Jimmy Starenko, desigur. Starenko *a creat* Mutantul Mascat şi Liga Băieţilor Buni.

Cum putea Wilson să nu ştie asta?

— Ei bine, pun pariu că tipul ăsta, Starenko, a fost aici într-o zi, a continuat Wilson, înfigând paiul în cutia lui cu suc.

— Starenko? Aici? În Riverview Falls? am spus eu.

Nu înţelegeam.

Wilson mi-a făcut semn că da.

— Să spunem că Starenko e aici. Conduce pe stradă şi vede clădirea aia ciudată. Opreşte maşina. Iese. Se uită la clădire. Şi se gândeşte: „Ce clădire grozavă! Ar fi un sediu central secret perfect pentru Mutantul Mascat“.

— Uau! Înţeleg, am mormăit eu.

Începeam să pricep punctul de vedere al lui Wilson.

— Vrei să spui că a văzut clădirea, i-a plăcut şi a copiat-o când a desenat sediul central.

Wilson mi-a făcut semn că da.

Avea o bucată de ţelină pe dinţii din faţă.

— Mda. Poate a ieşit din maşină şi i-a făcut câteva schiţe.

Apoi, a păstrat schiţele într-un sertar sau ceva de genul ăsta până a avut nevoie de ele.

Avea logică.

De fapt, avea prea multă logică. Eram de-a dreptul dezamăgit. Ştiam că era o prostie, dar chiar *voiam* ca acea clădire să fie sediul secret al Mutantului Mascat.

Wilson stricase tot. De ce trebuia să fie imediat aşa raţional?

— Mi-am mai luat nişte ştampile de cauciuc, mi-a spus el, luând ultima îmbucătură din cutia cu budincă. Vrei să le vezi? Aş putea să le aduc la tine după ore.

— Nu mersi, am răspuns eu. Ar fi *prea* interesant.

Mă hotărâsem să iau autobuzul şi să mă duc să văd clădirea din nou în acea după-masă. Dar domnişoara Partridge ne dăduse o groază de teme. Trebuia să mă duc direct acasă.

În ziua următoare a nins. Eu, Wilson şi alţi câţiva copii ne-am dus să ne dăm cu sania pe Grover’s Hill.

După o săptămână, am avut în sfârşit timp să mă întorc să mă uit la clădire. De data asta, intru, mi-am spus eu. M-am hotărât că trebuia să fie un recepţioner sau un paznic acolo. Urma să întreb a cui era clădirea şi cine lucra acolo.

Mă simţeam de-adevărat curajos când am urcat în autobuz după ore. Era o clădire cu birouri extraordinara, la urma urmei. Nimic prea interesant.

Aşezându-mă pe un scaun din partea din faţă a autobuzului, m-am uitat după Libby. Autobuzul era plin de copii care se duceau acasă după ore. În spate, am văzut o fată roşcată certându-se cu altă fată. Dar nu era Libby.

Nici urmă de ea.

M-am uitat pe fereastră în timp ce autobuzul trecea pe lângă magazinul cu reviste de benzi desenate. Apoi, la distanţă de câteva străzi, am trecut de cabinetul dentistului meu. Doar uitându-mă la cabinet, m-a apucat durerea de dinţi!

Era o după-masă însorită şi senină. Lumina puternică a soarelui intra pe geamurile autobuzului, făcându-mă să îmi pun o mână deasupra ochilor în timp ce mă uitam afară.

Trebuia să mă uit cu atenţie, pentru că nu eram sigur unde trebuia să cobor. Chiar nu cunoşteam deloc zona asta.

Copiii erau înghesuiţi pe culoar. Aşa că nu puteam să mă uit pe geamurile de pe partea cealaltă a autobuzului.

„Sper să nu fi trecut deja de clădire“, mi-am spus eu. Aveam o senzaţie apăsătoare în stomac. Chiar îmi era frică să nu mă

rătăcesc.

Mama spunea că, atunci când aveam doi ani, mă pierduse pentru câteva minute în zona cu mâncare congelată de la Pic’n Pay. Cred că de atunci îmi era frică să nu mă pierd.

Autobuzul a oprit într-o staţie. Am recunoscut micul parc de partea cealaltă a străzii. Aici trebuia să cobor!

— Cobor! am strigat eu, sărind pe culoar.

Am lovit un băiat cu ghiozdanul, în timp ce înaintam cu greu spre uşa din faţă.

— Îmi pare rău. Cobor! Cobor!

Mi-am croit drum prin mulţimea de copii şi am coborât treptele, la bordură. Autobuzul a plecat. Lumina soarelui m-a învăluit.

M-am apropiat de colţul străzii. Da. Asta era staţia. Recunoşteam locul acum.

M-am întors şi mi-am ridicat privirea spre clădirea ciudată.

Şi m-am trezit holbându-mă la o zonă mare şi pustie.

Clădirea dispăruse.

Capitolul 8

— Uau! am ţipat eu înlemnit.

Punându-mi o mână deasupra ochilor, m-am uitat de partea cealaltă a străzii. Cum putuse clădirea aceea enormă să dispară într-o săptămână?

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta. Alt autobuz a oprit în staţie.

— Skipper! Hei, Skipper!

Libby a sărit din autobuz, făcându-mi cu mâna şi strigându-mă.

Purta acelaşi pulover de schi roşu cu albastru şi aceiaşi blugi decoloraţi, rupţi la un genunchi. Avea părul prins într-o coadă de cal, cu un elastic albastru.

— Hei, ce faci în cartierul *meu?* a întrebat ea, zâmbind în timp ce alerga spre mine.

— Clă… clădirea aceea! M-am bâlbâit eu, arătând spre locul pustiu. A dispărut!

Expresia de pe faţa lui Libby s-a schimbat.

— Păi, nu zici bună, nimic? a mormăit ea, încruntându-se la mine.

— Bună, am spus eu. Ce s-a întâmplat cu clădirea aceea?

S-a întors şi s-a uitat unde mă uitam şi eu. Apoi, a ridicat din umeri.

— Cred că a fost dărâmată.

— Dar… dar… m-am bâlbâit eu.

— Era aşa urâtă, a spus Libby. Poate că locuitorii *i-au obligat* să o dărâme.

— Dar *i-ai văzut* dărâmând-o? am întrebat eu agitat. Locuieşti aproape, nu? I-ai văzut?

S-a gândit, îngustându-şi ochii verzi în timp ce se gândea.

— Păi… nu, a răspuns ea în cele din urmă. Am trecut pe aici de câteva ori, dar…

— Nu ai văzut nici un utilaj? am întrebat eu neliniştit. Nici un utilaj de demolare? Nici un buldozer? Zeci de muncitori?

Libby mi-a făcut semn că nu.

— Nu. De fapt, nu am văzut pe nimeni demolând clădirea. Dar nici nu m-am uitat.

Şi-a dat jos ghiozdanul roşu de pe umăr şi l-a ţinut de bretea, în faţă, cu ambele mâini.

— Nu ştiu *de ce* eşti aşa interesat de clădirea aia urâtă, Skipper. Mă bucur că a dispărut.

— Dar apărea într-o revistă de benzi desenate! am spus eu dintr-odată.

— Hm?

S-a uitat cu atenţie la mine.

— Despre ce vorbeşti?

Ştiam eu că nu o să înţeleagă.

— Despre nimic, am mormăit eu.

— Skipper, ai bătut atât drum până aici doar ca să vezi clădirea aia? a întrebat ea.

— Nici gând, am minţit eu. Bineînţeles că nu.

— Vrei să vii la mine să îmi vezi colecţia de reviste de benzi desenate?

Eram aşa obosit şi confuz, încât am spus da.

Am ieşit repede de la Libby, după mai puţin de o oră. Revistele alea *Liceenii Harry & Beanhead* erau cele mai plictisitoare reviste din lume! Şi desenele erau aşa proaste. Nu îşi dădea nimeni seama că cele două fete erau desenate la fel, cu excepţia faptului că una avea păr blond şi cealaltă negru?

Vai!

Libby insistase să îmi arate fiecare revistă *Liceenii Harry & Beanhead* pe care o avea. Şi avea rafturi pline!

Bineînţeles că nu putusem să fiu atent la revistele alea plictisitoare. Nu putusem să nu mă gândesc la clădirea aceea ciudată. Cum putuse o clădire să dispară fără nici o urmă?

Am alergat spre staţia de autobuz de pe Main Street. Soarele se ascundea în spatele clădirilor. Umbre lungi şi albăstrii se conturau pe trotuare.

Când ajung la colţul străzii, pun pariu că acea clădire va fi din nou acolo! mi-am spus eu.

Dar bineînţeles că nu era.

Ştiu. Ştiu. Am nişte gânduri ciudate. Cred că de la prea multe reviste de benzi desenate.

A trebuit să aştept autobuzul aproape o jumătate de oră. Îmi petrecusem toată ziua uitându-mă la un loc pustiu, gândind-mă la clădirea care dispăruse.

Când am ajuns acasă în sfârşit, am găsit un plic maroniu care mă aştepta pe măsuţa din hol, unde lasă mama scrisorile.

— Da! am spus eu fericit.

Numărul special din *Mutantul Mascat!* Compania de reviste

de benzi desenate scotea două ediţii speciale luna asta şi asta era prima.

I-am spus: „Bună“ mamei mele, mi-am aruncat pe jos geaca şi ghiozdanul greu şi am alergat pe scările care duceau spre camera mea, strângând revista cu putere în mâna mea mică şi caldă.

De-abia aşteptam să văd ce se întâmplase după ce Gazela Galopând intrase în sediul Mutantului Mascat. Am scos cu grijă revista din plic şi m-am uitat cu atenţie la copertă.

Şi era acolo. Clădirea roz cu verde a sediului. Fix pe copertă.

Mâna îmi tremura în timp ce am deschis la prima pagină. Titlul scris cu litere mari, roşii şi înfricoşătoare era NAŞTEREA UNUI NOU MUTANT. Mutantul Mascat stătea în faţa unei console mari de comunicaţii.

Se uita la un perete plin cu aproape douăzeci de monitoare. Pe fiecare monitor era un alt membru al Ligii Băieţilor Buni.

— Îi urmăresc pe fiecare, au fost primele cuvinte ale Mutantului Mascat. Nu o să mă găsească niciodată. Am pus o Cortină Invizibilă în jurul întregului meu sediu!

Am rămas cu gura căscată citind aceste cuvinte. Le-am citit de trei ori înainte să las revista să îmi alunece din mâini pe pat.

O Cortină Invizibilă.

Nimeni nu putea vedea clădirea Mutantului Mascat pentru că o împrejmuise cu o Cortină Invizibilă.

M-am aşezat neliniştit pe marginea patului, gâfâind, simţindu-mi tâmplele pulsând.

Asta se întâmplase şi în realitate?

De asta nu putusem vedea clădirea roz cu verde după-masa aceasta?

Îmi oferea revista răspunsul cu privire la misterul dispariţiei clădirii?

Suna nebuneşte. Suna *de-a dreptul* nebuneşte.

Dar era adevărat? Chiar era clădirea ascunsa de o Cortină Invizibilă?

Capul mi se învârtea mai repede ca Uimitorul Om-Tornadă! Ştiam un singur lucru. Trebuia să mă duc acolo să aflu.

Capitolul 9

După-masa următoare, după ore, trebuia să mă duc cu mama la mall să îmi cumpere tenişi. Eu de obicei probez cel puţin zece sau douăsprezece perechi, apoi o rog să mi-i cumpere pe cei mai scumpi. Cei care aveau talpă moale sau lumini care se aprindeau când mergeai.

Dar, de data asta, am ales prima pereche pe care am văzut-o, nişte Reeboks simpli, alb cu negru. Cu alte cuvinte, cine se putea gândi la tenişi când o clădire invizibilă aştepta să fie descoperită?

În maşină, spre casă, am început să îi povestesc mamei mele despre clădire. Dar m-a întrerupt după câteva propoziţii.

— Aş vrea să fii la fel de interesat de şcoală cât eşti de revistele alea prosteşti, a spus ea oftând.

Asta spunea mereu.

— Când ai citit ultima oară o carte bună? a continuat ea.

M-am decis să schimb subiectul.

— Am disecat un vierme azi la biologie, i-am spus eu.

A făcut o faţă dezgustată.

— Nu are profesorul vostru ceva mai bun de făcut decât să disece nişte viermi sărmani şi nevinovaţi?

Mama pur şi simplu nu era binedispusă azi.

După-amiaza următoare, purtând noii mei tenişi, m-am urcat nerăbdător în autobuz. Punând banii în cutie, am văzut-o pe Libby stând în spate. În timp ce autobuzul a cotit, am înaintat greoi şi m-am aşezat lângă ea, punându-mi ghiozdanul pe jos.

— Mă duc din nou la clădirea aia, am spus eu dintr-odată. Cred că e înconjurată de o Cortină Invizibilă.

— Nu spui bună niciodată? s-a plâns ea, dându-şi ochii pe spate.

I-am spus: „Bună“. Apoi, am repetat ce spusesem despre Cortina Invizibilă. I-am spus că citisem despre ea în noul număr al revistei *Mutantul Mascat* şi că revista ar putea da indicii despre ce se întâmpla în realitate.

Libby m-a ascultat cu atenţie, fără să clipească, fără să se clintească. Mi-am dat seama că începuse să înţeleagă de ce eram aşa entuziasmat să găsesc clădirea asta.

Când am terminat cu explicaţiile, mi-a pus o mână pe frunte.

— Nu *pari* să ai febră, a spus ea. Te duci la un psihiatru?

— Hm?

I-am dat mâna la o parte.

— Te duci la un psihiatru? Eşti complet sărit. Ştii asta, nu?

— Nu sunt nebun, am spus eu. O să îţi dovedesc. Vino cu mine!

S-a dat mai aproape de fereastră, ca şi când ar fi încercat să se îndepărteze de mine.

— Nici gând, a spus ea. Nu îmi vine să cred că stau aici cu un băiat care crede că revistele de benzi desenate prind viaţă.

Mi-a arătat ceva pe fereastră.

— Hei, uite, Skipper, e iepuraşul de Paşte! Îi dă un ou Zânei Măseluţă!

A început să râdă. Cu răutate.

— Ha, ha, am mormăit eu supărat.

Am simţul umorului. Dar nu îmi place să râdă de mine fete care colecţionează reviste ca *Liceenii Harry & Beanhead.*

Autobuzul a oprit în staţie. Mi-am pus ghiozdanul pe umăr şi m-am grăbit spre uşa din spate. Libby a venit după mine.

În timp ce autobuzul pleca lăsând în urmă nori de fum negru, mă holbam la partea cealaltă a străzii.

Nici o clădire. Doar un loc gol.

— Ei bine?

M-am întors spre Libby.

— Vii?

Şi-a strâmbat gura într-o expresie gânditoare.

— La spaţiul acela gol? Skipper, nu o să te simţi ca un prost când o să vezi că nu e nimic acolo?

— Păi atunci, du-te acasă, i-am spus eu tăios.

— Bine. Vin, a zis ea, rânjind.

Am traversat strada. Doi adolescenţi pe biciclete aproape au dat peste noi.

— I-am ratat! a strigat unul.

Celălalt a început să râdă.

— Cum trecem prin Cortina Invizibilă? a întrebat Libby.

Părea serioasă. Dar mi-am dat seama după ochii ei că râdea de mine.

— În revistă, oamenii pur şi simplu trec prin ea, i-am spus eu. Nu poţi să o simţi sau alte chestii de genul ăsta. E ca un ecran de fum. Dar, odată ce treci de ea, poţi vedea clădirea.

— Bine. Să încercăm, a spus Libby.

Şi-a dat pe spate coada de cal.

— Să terminăm cu asta, bine?

Mergând unul lângă altul, am făcut un pas pe trotuar spre locul pustiu. Apoi altul. Şi altul.

Am trecut de trotuar şi am călcat pe pământul tare.

— Nu îmi vine să cred că fac asta, a mormăit Libby.

Am mai făcut un pas.

— Nu îmi vine să cred că…

S-a oprit pentru că a apărut clădirea.

— Aaaa!

Am ţipat amândoi în acelaşi timp. M-a apucat de încheietură şi m-a strâns tare. Mâna ei era rece ca gheaţa.

Ne aflam la câţiva metri de uşa de sticlă. Pereţii strălucitori ai clădirii roz cu verde apăruseră brusc lângă noi.

— Ai… ai avut dreptate! s-a bâlbâit Libby, încă strângându-mă de încheietura.

Am înghiţit cu noduri. Am încercat să vorbesc, dar gura mi se uscase dintr-odată. Am tuşit şi nu am putut să spun nici un cuvânt.

— Şi acum? a întrebat Libby, holbându-se la pereţii strălucitori.

Tot nu puteam să vorbesc.

„Revista e *adevărată!* mi-am spus eu. Revista e adevărată.”

Asta însemna că sediul chiar aparţinea Mutantului Mascat?

Stai! m-am îndemnat eu să mă calmez. Inima îmi bătea deja mai repede decât alerga Băiatul Rapid.

— Şi acum? a repetat Libby neliniştită. Să *plecăm* de aici, bine?

Pentru prima oară, a părut de-a dreptul speriată.

— Nici gând! am spus eu. Hai. Să intrăm.

M-a tras înapoi.

— Să intrăm? Eşti *nebun?*

— Trebuie, am spus eu. Hai! să nu uiţi asta. Să mergem.

Am tras adânc aer în piept, am deschis uşa grea de sticlă şi ne-am strecurat înăuntru.

Capitolul 10

Am făcut un pas în holul luminat puternic. Inima îmi bătea aşa tare că mă durea pieptul. Îmi tremurau genunchii. Nu mai fusesem aşa speriat în toată viaţa mea!

M-am uitat repede în jur.

Holul era enorm. Părea să se întindă la infinit. Pereţii roz cu galben străluceau uşor. Tavanul de un alb sclipitor părea să fie la mai bine de un kilometru şi jumătate deasupra noastră.

Nu am văzut nici un birou de recepţie. Nici un scaun sau masă. Nici un fel de mobilă.

— Unde e toată lumea? a şoptit Libby.

Mi-am dat seama că şi ea era speriată. Mă strângea de mână şi stătea aproape de mine.

Încăperea mare era goală. Nu se mai vedea absolut nimeni.

Am auzit un pas.

Şi un *ţâr* încet.

O rază de lumină galbenă a ţâşnit din perete şi s-a aşternut pe corpul meu.

Am simţit o mâncărime uşoară. Ceva ca o furnicătură, genul de senzaţie pe care o ai când îţi amorţeşte mâna.

M-a săgetat repede din cap în picioare. Peste o secundă sau două, lumina a dispărut şi furnicătura a încetat.

— Ce a fost *asta?* i-am şoptit eu lui Libby.

— Ce a fost ce? a răspuns ea.

— Nu ai simţit?

Mi-a făcut semn că nu.

— Nu am simţit nimic. Încerci să mă sperii sau ceva de genul ăsta, Skipper?

— A fost un fel de rază electrică, am spus eu. M-a luminat când am păşit înainte.

— Să ieşim de aici, a mormăit ea. E aşa de linişte, e înfricoşător.

Mi-am întors privirea spre şirul de lifturi de pe peretele galben. Aveam curajul să mă urc într-unul? Eram destul de curajos să explorez un pic?

— E… e doar o clădire mare cu birouri, i-am spus eu lui Libby, încercând să mă încurajez singur.

— Ei bine, dacă este o clădire cu birouri, unde sunt angajaţii? a întrebat ea.

— Poate birourile sunt închise, am sugerat eu.

— Joia? A spus Libby. Nu e sărbătoare sau ceva de genul ăsta. Cred că e goală, Skipper. Nu cred că lucrează nimeni aici.

Am făcut câţiva paşi spre lifturi. Tenişii mei bocăneau tare pe podeaua de marmură.

— Dar toate luminile sunt aprinse, Libby, am spus eu. Şi uşa era deschisă.

S-a grăbit să mă ajungă. Ochii ei se plimbau de colo-colo. Am observat că era foarte speriată.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus ea. Nu crezi că e doar o clădire cu birouri. Crezi că e sediul secret al personajului ăla din revista de benzi desenate, nu, Skipper.

Am înghiţit cu noduri. Genunchii încă îmi tremurau. Am încercat să îi fac să se oprească, dar nu am reuşit.

— Păi, poate e, am răspuns eu holbându-mă la lifturile din faţa noastră. Vreau să spun, cum îţi explici Cortina Invizibilă? Era în revistă şi era în afara acestei clădiri.

— Nu… nu pot să îmi explic, s-a bâlbâit Libby. E ciudat. E prea *ciu*dat. Locul ăsta îmi dă fiori, Skipper! Chiar cred…

— E doar o cale să aflăm adevărul, am spus eu.

Am încercat să par curajos, dar vocea îmi tremura aproape la fel de mult ca genunchii!

Libby s-a uitat şi ea spre lifturile la care mă uitam. A ghicit ce îmi trecea prin minte.

— Nici gând! a ţipat ea îndreptându-se spre uşa de sticlă.

— O să mergem doar sus şi apoi jos, am spus eu. Poate o să deschidem uşa liftului la câteva etaje şi o să aruncăm o privire, am spus eu.

— Nici gând, a repetat Libby.

Faţa i-a devenit palidă dintr-odată. Ochii ei verzi erau măriţi de spaimă.

— Libby, o să dureze doar un minut, am insistat eu. Am venit până aici. Trebuie să explorez un pic. Nu vreau să mă duc acasă înainte să aflu ce e cu clădirea asta.

— *Tu* să te duci cu liftul, a spus ea. Eu mă duc acasă.

S-a îndreptat spre uşa de sticlă.

Afară, am văzut un autobuz albastru cu alb oprind în staţie. A coborât o femeie cu un copil într-o mână şi cu căruţ în alta.

Aş putea să ies pe uşă şi să mă urc direct în acel autobuz, mi-am spus eu. Aş putea să plec de aici în deplină siguranţă. Şi să mă duc acasă.

Dar ce s-ar întâmpla după ce aş ajunge acasă?

M-aş simţi ca un laş, ca un incapabil. Şi aş petrece zi după zi gândindu-mă la această clădire, întrebându-mă dacă descoperisem de-adevărat sediul secret al unui superrăufăcător adevărat.

Dacă m-aş fi urcat în autobuz şi m-aş fi dus acasă, clădirea tot ar fi rămas un mister. Şi misterul m-ar fi scos din minţi.

— Bine, Libby, poţi să te duci acasă dacă vrei, am spus eu. Eu o să mă duc cu liftul până sus şi înapoi.

M-a privit gânditoare. Apoi, şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, bine. Vin, a murmurat ea dând din cap.

Eram fericit. Chiar nu voiam să mă duc singur.

— Fac asta doar pentru că îmi pare rău pentru tine, a spus Libby, venind după mine de-a lungul podelei cu marmură spre lifturi.

— Hm? De ce îţi pare rău pentru mine? am întrebat eu.

— Pentru că eşti aşa împrăştiat, a răspuns ea. Chiar crezi că o revistă de benzi desenate poate să prindă viaţă. E trist. E chiar trist.

— Mulţumesc Domnului că *Liceenii Harry & Beanhead* nu prinde viaţă! am tachinat-o eu. Apoi, am mai spus: Dar Cortina Invizibilă? A fost adevărată, nu?

Libby nu a răspuns. În schimb, a început să râdă.

— Vorbeşti serios! a spus ea.

Râsul ei a răsunat în holul imens şi gol.

M-a făcut să mă simt ceva mai curajos. Am început şi eu să râd.

„Ce mare lucru? m-am întrebat eu. Deci o să mergi cu liftul. Şi ce?“

Mutantul Mascat nu o să intre cu noi în lift, mi-am spus eu. Probabil o să aruncăm o privire la multe birouri plictisitoare. Şi asta e tot.

Am apăsat pe un buton luminat de pe perete. Uşa argintie a liftului din faţa noastră s-a deschis imediat.

Am aruncat o privire în lift. Avea pereţi de un maroniu-închis şi o balustradă argintie de jur-împrejur.

Nu era nimic pe pereţi. Nici un afiş. Nici un cuvânt.

Mi-am dat seama dintr-odată că nici în hol nu era nici un fel de inscripţie. Nu era nici măcar un afiş cu numele clădirii. Sau un afiş care să anunţe vizitatorii unde să se înregistreze.

Ciudat!

— Să mergem, am spus eu.

Libby s-a dat înapoi. Am tras-o de mână în lift.

Uşile s-au închis silenţios după noi imediat ce am intrat. M-am întors spre tabloul de comandă din stânga uşii. Era un dreptunghi lung şi argintiu plin cu butoane.

Am apăsat butonul spre ultimul etaj.

Liftul a început să huruie. S-a smucit uşor şi am început să urcăm.

M-am întors spre Libby. Stătea rezemată de peretele din spate, cu mâinile în buzunarele de la blugi. Se uita drept înainte, la uşă.

— Urcăm, am murmurat eu.

Liftul a prins viteză.

— Hei! am ţipat amândoi în acelaşi timp.

— Ne… ne ducem jos! *am* spus eu.

Apăsasem pe butonul pentru ultimul etaj. Dar cădeam. Repede.

Din ce în ce mai repede.

M-am prins de balustradă cu ambele mâini.

Unde ne ducea?

Urma să se oprească vreodată?

Capitolul 11

Liftul s-a oprit cu o bufnitură puternică ce mi-a făcut genunchii să se îndoaie.

— Uau! am ţipat eu.

Am dat drumul balustradei şi m-am întors spre Libby care era lângă mine.

— Te simţi bine?

Mi-a făcut semn că da. Se uita drept înainte, la uşa liftului.

— Ar fi trebuit să urcăm, am mormăit eu încordat. Am apăsat butonul de urcare.

— De ce nu se deschide uşa? a întrebat Libby cu o voce tremurândă.

Ne-am uitat amândoi la uşă. Am păşit spre centrul liftului.

— Deschide! am comandat eu.

Uşa nu s-a clintit.

— Suntem blocaţi aici, a spus Libby, vocea ei devenind ascuţită şi firavă.

— Nu, am răspuns eu, încă încercând să fiu cel curajos. O să se deschidă. Priveşte. E doar lentă.

Uşa nu s-a deschis.

— Liftul trebuie să fie stricat, s-a plâns Libby. O să stăm închişi aici pentru totdeauna. Deja începe să se termine aerul. Nu pot să respir!

— Nu intra în panică, am avertizat-o eu, străduindu-mă să îmi menţin vocea calmă. Trage aer adânc în piept, Libby. E destul aer.

A tras aer adânc în piept, supusă. L-a dat afară cu un *huuuuuu* lung.

— De ce nu se deschide uşa? *Ştiam* eu că nu trebuia să facem asta!

M-am întors spre panoul de comandă. Pe un buton de jos scria DESCHIDERE. L-am apăsat. Uşa s-a deschis dintr-odată.

M-am întors spre Libby.

— Vezi? Nu am păţit nimic.

— Dar unde suntem? a spus ea.

Am păşit spre uşă şi am aruncat o privire afară. Era foarte întuneric. Vedeam un fel de maşinărie mare în întuneric.

— Cred că suntem la subsol, i-am spus eu lui Libby. Sunt tot felul de ţevi, un furnal mare şi chestii de-astea.

— Să mergem, m-a îndemnat Libby, întorcându-se la peretele liftului.

Am făcut un pas afară din lift şi m-am uitat în ambele părţi. Nu am văzut mare lucru. Alte maşinării. Un şir de conserve metalice. O grămadă de cutii lungi de metal.

— Hai, Skipper, a spus Libby. Să mergem înapoi sus. Acum!

Am intrat din nou în lift şi am apăsat pe butonul pe care scria HOL.

Uşa nu s-a închis. Liftul nu s-a mişcat, nu a huruit.

Am apăsat din nou butonul. De cinci sau şase ori.

Nu s-a întâmplat nimic.

Dintr-odată, mi s-a pus în gât un nod cât un pepene. Chiar nu voiam să rămân blocat aici, în pivniţa asta întunecată.

Am început să apăs pe butoane la nimereală. Am apăsat pe toate. Am apăsat de cinci sau şase ori un buton roşu pe care scria URGENŢĂ.

Nimic.

— Nu îmi vine să *cred!* am spus eu.

— Să ieşim şi să luăm alt lift, a sugerat Libby.

„Bună idee“, mi-am spus eu. În hol era un şir lung de lifturi. O să ieşim din liftul ăsta şi o să chemăm altul să ne ia.

Am luat-o înainte în pivniţa întunecată. Libby stătea aproape de mine.

— Aaaa!

Amândoi am gemut încet în timp ce uşa liftului s-a închis repede în spatele nostru.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu. De ce nu s-a închis înainte?

Libby nu a răspuns.

Am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Apoi, am văzut la ce se holba Libby.

— Unde sunt celelalte lifturi? a ţipat ea.

Ne uitam la un perete neted şi gol. Liftul care ne adusese aici era singurul lift de pe perete.

M-am întors, verificând ceilalţi pereţi. Dar era prea întuneric să văd la distanţă.

— Cred că celelalte lifturi nu ajung până aici, a mormăit Libby cu o voce tremurândă.

M-am uitat pe perete după un buton care să ne aducă liftul înapoi. Nu era nici un buton.

— Nu e nici o cale de ieşire! s-a plâns Libby. Chiar nici o cale de ieşire!

Capitolul 12

— Poate sunt lifturi pe celălalt perete, am spus eu, arătând de partea cealaltă a încăperii enorme şi întunecate.

— Poate, a spus Libby neîncrezătoare.

— Poate e o scară sau ceva, am zis eu.

— Poate, a spus ea încet.

Un zgomot brusc m-a făcut să tresar. Un bubuit urmat de un hârâit.

— E doar furnalul de sus care a pornit, i-am spus eu lui Libby.

— Să găsim o ieşire de aici, m-a îndemnat ea. Nu mai intru în nici un lift cât trăiesc!

Am simţit că mi-a pus mâna pe umăr când am început să îmi croiesc drum în întuneric. Furnalul uriaş şi gri hârâia şi tuşea. Altă maşinărie mare a scos un ţăcănit încet în timp ce am trecut pe lângă ea.

— E cineva aici? am strigat eu.

Vocea mea a răsunat printre ţevile lungi şi prăfuite care se întindeau de-a lungul tavanului jos, deasupra capetelor noastre. Mi-am pus mâinile în jurul gurii şi am strigat din nou.

— E cineva aici? Mă aude cineva?

Tăcere.

Singurele sunete care se auzeau erau huruitul furnalului şi scârţâitul tenişilor noştri, pe când eu şi Libby ne furişam încet pe podea.

După ce am ajuns la peretele opus, am văzut că nu erau lifturi aici. Pe peretele neted nu era nimic în afară de un strat gros de pânze de păianjen lângă tavan.

— *Trebuie* să fie nişte scări care să ne ducă afară de aici, a şoptit Libby, care era aproape de mine.

O lumina slabă se întrezărea printr-o uşă îngustă din faţă.

— Să vedem unde ne duce, am spus eu, dându-mi la o parte de pe faţă pânzele aspre de păianjen.

Am intrat pe uşă şi ne-am pomenit într-un hol lung. Becurile prăfuite din tavan aruncau o lumină palidă peste podeaua de ciment.

— E cineva aici? am strigat eu din nou.

Vocea mea s-a auzit spartă în holul lung ca un tunel.

Nici un răspuns.

Uşi negre erau aliniate de o parte şi de alta a holului. Am

aruncat câte o privire pe fiecare uşă în timp ce înaintam. Am văzut grămezi de cutii, fişiere înalte, maşinării ciudate şi necunoscute. O cameră mare era plină cu grămezi enorme de cabluri metalice. În alta erau folii metalice aproape până la tavan.

— Alooo! am strigat eu. Alooo!

Nici un răspuns.

Nişte lumini roşii intermitente dintr-o cameră mi-au atras atenţia. M-am oprit în uşă şi m-am uitat la un fel de panou de comandă.

Un perete era plin de lumini roşii şi verzi intermitente. În faţa lor era un panou lung plin cu butoane, rotiţe şi manete. De-a lungul panoului erau trei taburete înalte. Dar nu stătea nimeni pe ele.

Nimeni nu controla panoul. Camera era goală. La fel de goală ca şi restul acestei pivniţe ciudate şi înspăimântătoare.

— Ciudat, nu? i-am şoptit eu lui Libby.

Când am văzut că nu răspunde, m-am întors să văd dacă era în regulă.

— Libby?

Dispăruse.

Capitolul 13

M-am întors.
— Libby?
Tremuram din toate încheieturile.
— Unde eşti?
M-am uitat cu atenţie pe holul lung şi gri. Nici urmă de ea.
— Libby? Dacă e cumva vreo glumă prostească… am început eu să zic.
Dar restul cuvintelor mi-au pierit.
Gâfâind, m-am străduit să o iau pe unde venisem.
— Libby?
Holul se curba şi am luat-o pe acolo. Am început să alerg, cu mâinile ţepene de o parte şi de alta a corpului, strigând-o, uitându-mă la fiecare uşă, în fiecare cameră întunecată.
Cum s-ar fi putut pierde? m-am întrebat eu, simţind panica sufocându-mă. Fusese chiar în spatele meu.
Am mai cotit o dată. Am ajuns pe un hol pe care nu îl explorasem încă.
— Libby?
Holul îngust ducea spre o cameră enormă, luminoasă. A trebuit să închid ochii din cauza luminii strălucitoare.
După ce i-am deschis, m-am trezit în faţa unei maşinării uriaşe. Valuri puternice de lumină din tavanul înalt o învăluiau.
Maşinăria parcă avea sute de metri! într-o parte, era un panou de control plin cu ceasuri, butoane şi becuri. O piesă lungă şi plată – ca o bandă rulantă – ducea spre mai multe rulouri. Şi, la capătul maşinăriei, era o roată mare şi albă. Nu… un cilindru. Nu… un sul de hârtie albă.
Mi-am dat seama că era o tipografie.
M-am furişat în încăpere, călcând printre topuri de hârtie şi cutii de carton. Podeaua era plină cu hârtii, cu hârtii pătate de cerneală, şifonate, îndoite, pliate şi rupte.
În timp ce înaintam cu greu prin tipografia uriaşă, marea de hârtii îmi ajungea aproape până la genunchi!
— Libby? Eşti aici? Libby?
Tăcere.
Camera aceasta era la fel de goală ca şi celelalte.
Hârtia îmi scârţâia sub picioare. Mi-am croit drum spre o masă lungă din fundul încăperii. Am găsit un taburet roşu în

faţa mesei şi m-am aşezat pe el.

Am îndepărtat foile mari de hârtie de lângă picioarele mele şi m-am uitat prin încăpere. O sută de întrebări au năvălit în mintea mea dintr-odată.

Unde era Libby? Cum putuse să dispară aşa?

Era pe undeva pe-aproape? Urma să vină de pe hol în această cameră?

Unde erau toţi? De ce era locul acesta complet pustiu?

Aici se tipăreau revistele de benzi desenate? Eram la subsolul Collectable Comics, compania care publica *Mutantul Mascat?*

Întrebări şi iar întrebări.

Creierul meu era pe cale să explodeze. M-am uitat prin camera dezordonată, privirea alunecându-mi, în căutarea lui Libby, peste tiparniţa uriaşă.

Unde era? *Unde?*

Mi-am întors privirea înapoi la masă şi am oftat.

Aproape am căzut de pe taburet. Mutantul Mascat se holba la mine.

Capitolul 14

Un desen mare, color al Mutantului Mascat se holba la mine de pe masă. Uimit, l-am luat şi l-am examinat.

Fusese desenat pe un carton gros cu cerneală color. Pelerina Mutantului Mascat îi atârna în spate. Prin mască, ochii lui păreau să se holbeze la mine. Nişte ochi malefici, furioşi.

Cerneala strălucea pe pagină, de parcă ar fi fost încă udă. Am trecut un deget peste marginea pelerinei. Cerneala nu s-a luat.

Studiind portretul, m-am întrebat dacă Starenko îl desenase.

Uitându-mă dincolo de masă, am văzut un teanc de hârtii pe un bufet care se întindea de-a lungul peretelui opus. Sărind de pe taburetul înalt, mi-am croit drum până la bufet şi am început să răsfoiesc hârtiile.

Erau desene în cerneală şi schiţe în creion. Multe dintre ele îl reprezentau pe Mutantul Mascat. Îl înfăţişau în diferite ipostaze. Unele îl reprezentau modificându-şi poziţia moleculelor, transformându-se în animale sălbatice şi în creaturi ciudate, nepământene.

Am deschis o mapă mare şi am găsit în jur de douăsprezece schiţe ale membrilor Ligii Băieţilor Buni. Apoi, am găsit un teanc de desene în creion ale unor personaje pe care nu le mai văzusem niciodată.

„Aici *trebuie* că fac revistele de benzi desenate!” mi-am spus eu.

Eram aşa de entuziasmat să văd desenele şi schiţele astea, că aproape uitasem de Libby.

„Clădirea roz cu verde trebuie să fie sediul Collectable Comics”, mi-am spus eu.

Începeam să mă calmez. Temerile s-au desprins de mine ca penele Băiatului-Pasăre de Luptă.

La urma urmei, nu avea de ce să îmi fie frică. Nu intrasem în sediul celui mai mare superrăufăcător din lume. Eram la subsolul birourilor tipografiei.

Aici lucrau scriitorii şi artiştii. Şi aici scoteau revista în fiecare lună.

Aşa că, de ce să îmi fie frică?

Am răsfoit mapă după mapă, înaintând de-a lungul bufetului lung. Am găsit un morman de schiţe pentru o revistă pe care tocmai o cumpărasem.

Eram aşa de entuziasmat să văd opera originală! Pagina era de-a dreptul mare, aproape de două ori mai mare decât cea a revistei de benzi desenate. Am dedus că artiştii îşi făceau desenele mult mai mari decât apăreau în revistă. Şi că micşorau desenele când le scoteau la imprimantă.

Am găsit nişte desene în creion noi despre Mutantul Mascat. Mi-am dat seama că erau noi pentru că nu le recunoscusem din revistele mele de acasă – şi le aveam pe toate!

Desen după desen. Ochii mei parcă se învârteau.

Niciodată nu îmi închipuisem că revistele Collectable Comics se făceau chiar în Riverview Falls.

Am răsfoit un bloc de desen cu portretele Oamenilor-Pinguin. Ştiam că erau nişte personaje pozitive şi că lumea îi credea grozavi. Costumele lor alb cu negru mi se păreau caraghioase.

Mă distram de minune. Chiar îmi plăcea.

Desigur că asta trebuia să se termine.

S-a terminat când am deschis ultimul bloc de desen de pe bufet. Şi când m-am uitat la schiţele din el.

— E imposibil! am strigat eu cu voce tare.

Mă uitam la nişte schiţe cu MINE.

Capitolul 15

Răsfoiam înnebunit teancul mare de schiţe.

„E doar imaginaţia ta, Skipper, mi-am spus eu. Băiatul din schiţe doar seamănă cu tine. Nu eşti tu.“

Dar *trebuia* să fiu eu.

În fiecare schiţă, băiatul avea faţa mea rotundă, părul meu negru, tăiat scurt în părţi şi lung în creştet.

Era scund, ca mine. Şi doar un pic gras. Avea zâmbetul meu strâmb, un pic mai ridicat într-un colţ al gurii. Purta hainele mele – blugi largi şi tricouri cu mâneci lungi şi cu buzunare.

M-am oprit asupra unei schiţe de la jumătatea mormanului şi m-am uitat la ea, apropiindu-mi-o de faţă.

— Uau! am spus eu.

Băiatul din desen avea până şi dintele din faţă ciobit. Ca mine.

— E imposibil! am strigat eu cu o voce subţire şi stridentă în camera enormă.

Cine mă desenase? Şi de ce? De ce ar face un artist al cărţilor de benzi desenate schiţă după schiţă cu mine?

Şi de unde mă cunoştea artistul aşa bine? De unde ştia artistul că aveam un dinte din faţă un pic ciobit?

Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării. Mi s-a făcut dintr-odată foarte frică. M-am uitat la schiţe, cu inima bătându-mi cu putere.

Într-un desen eram foarte speriat. Fugeam de ceva, cu mâinile întinse în faţă.

Alt desen reprezenta un portret mare al meu. Expresia mea din schiţă era de supărare. Nu. Mai mult decât de supărare. Păream furios.

Altă schiţă mă înfăţişa încordându-mi muşchii. „Hei, arăt destul de bine“, mi-am spus eu. Artistul îmi desenase nişte pectorali musculoşi de supererou.

În alt desen aveam ochii închişi.

Dormeam? Sau eram mort?

Încă mă uitam la desene, unul după altul, studiindu-le pe rând, când am auzit nişte zgomote de paşi.

Şi mi-am dat seama că nu mai eram singur.

— Ci… cine e acolo? am întrebat eu, făcând câţiva paşi.

Capitolul 16

— Unde *ai fost?* m-a întrebat Libby nervoasă, alergând de-a lungul camerei spre mine. Te-am căutat peste tot!

— Unde ai fost *tu?* am răspuns eu. Credeam că eşti în spatele meu.

— Credeam că eşti *înaintea* mea! a ţipat ea. Ai luat-o după un colţ şi ai dispărut.

S-a oprit în faţa mea, gâfâind, cu faţa roşie.

— Cum ai putut să mă laşi singură în locul ăsta ciudat?

— Nu te-am lăsat! am insistat eu. *Tu* m-ai lăsat!

Mi-a făcut semn că nu, încă gâfâind.

— Ei bine, să *ieşim* de aici, Skipper! Am găsit nişte lifturi care funcţionează.

M-a tras de mânecă.

Am luat teancul de schiţe.

— Uite, Libby!

I le-am întins.

— Trebuie să vezi astea.

— Vorbeşti serios? a ţipat ea. Vreau să *ies* de aici. Nu vreau să mă uit la schiţe din reviste de benzi desenate acum!

— Dar… dar… m-am bâlbâit eu, fluturând desenele.

S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ţi-am *spus* că am găsit nişte lifturi. Vii sau nu?

— Dar desenele astea sunt cu *mine!* am ţipat eu.

— Mda. Sigur, a spus ea cu ironie.

S-a oprit în uşa tipografiei mari şi s-a întors spre mine.

— De ce te-ar desena cineva tocmai pe *tine,* Skipper?

— Nu… nu ştiu, m-am bâlbâit eu. Dar desenele astea…

— Ai o imaginaţie bolnăvicioasă, a spus ea. Pari normal. Dar eşti de-a dreptul ciudat. Pa!

Libby a început să alerge spre uşă pe podeaua înţesată cu hârtii.

— Nu, stai! am strigat eu.

Am lăsat desenele pe bufet, m-am ridicat de pe taburetul înalt şi m-am dus după ea.

— Aşteaptă-mă, Libby!

M-am dus după ea pe hol. Nici eu nu voiam să fiu singur în locul acesta ciudat. Trebuia să mă duc acasă şi să mă gândesc la toate astea. Trebuia să rezolv misterul.

Capul mi se învârtea. Eram de-a dreptul confuz.

M-am dus după ea prin tunelurile lungi de pe hol. Am cotit şi am văzut un şir de lifturi pe perete.

Libby a apăsat butonul din perete şi unul dintre lifturi s-a deschis silenţios. Am aruncat amândoi câte o privire atentă înăuntru înainte de a intra. Era gol.

Gâfâiam amândoi. Inima îmi bătea cu putere. Mă durea într-o parte. Nici unul din noi nu a scos un cuvânt.

Libby a apăsat pe butonul pe care scria HOL. Am auzit un hârâit încet şi am simţit liftul mişcându-se.

Când s-a deschis uşa şi am văzut pereţii roz cu galben de pe hol, eu şi Libby am ţipat amândoi de bucurie. Am ţâşnit împreună din lift şi ne-am îndreptat în fugă, pe podeaua cu marmură, spre ieşire.

Odată ajunşi pe trotuar, m-am oprit şi m-am sprijinit cu mâinile de genunchi, trăgând guri pline de aer curat. Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Libby uitându-se la ceas.

— Trebuie să mă duc acasă, a spus ea. Mama o să se supere!

— Mă crezi în legătură cu desenele? am întrebat eu dintr-o răsuflare.

— Nu, a răspuns ea. Cine te-ar crede?

Mi-a făcut cu mâna şi s-a îndepărtat pe stradă, îndreptându-se spre casă.

Am văzut un autobuz apropiindu-se, câteva străzi mai încolo. Căutând nişte mărunţiş în buzunar, m-a întors să mă uit pentru ultima oară la clădirea aceea ciudată.

Dispăruse din nou.

Aveam nevoie de timp să mă gândesc la tot ce se întâmplase. Dar, când am ajuns acasă, Wilson mă aştepta şi a venit după mine în camera mea.

— Am adus câteva dintre ştampilele mele de cauciuc, a spus el, ridicând o plasă de carton maroniu spre mine. A întors-o cu fundul în sus şi a golit-o pe biroul meu.

— M-am gândit că poate ai vrea să le vezi pe câteva dintre cele mai bune.

— Wilson, am început eu să vorbesc, chiar nu…

— Asta reprezintă o gărgăriţă, a spus el, arătându-mi o ştampilă mică de lemn. E foarte veche. E cea mai veche pe care o am. Uite. O să ţi-o arăt.

A deschis o tuşieră cu cerneală albastră, a înmuiat ştampila cu gărgăriţa şi a apăsat-o pe un top de hârtie de pe biroul meu.

— Cât de veche e? l-am întrebat eu.
— Nu ştiu, a răspuns el.
A luat alta.
— E o vacă, a spus el.
De parcă nu mi-aş fi dat seama. A apăsat-o pe topul de hârtie.
— Am mai multe cu vaci, a spus Wilson. Dar am adus numai una.
Am studiat vaca, prefăcându-mă interesat.
— Şi asta e foarte veche, a spus Wilson cu mândrie.
— Cât de veche? am întrebat eu.
A ridicat din umeri.
— Habar nu am.
A întins mâna după altă ştampilă.
— Mmm… Wilson… tocmai mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, i-am spus eu. Şi trebuie să mă gândesc la asta. Singur.
Şi-a îngustat ochii albaştri, derutat.
— Ce s-a întâmplat?
— E o poveste lungă, am spus eu. Eram într-o clădire. În nordul oraşului. Cred că acolo se fac Collectable Comics.
— Adevărat? Aici în Riverview Falls? Wilson a făcut o faţă mirată. Şi te-au lăsat să intri?
— Nu era nimeni acolo, i-am spus eu.
Mă simţeam bine să împărtăşesc cuiva povestea asta.
— Aşa că am intrat. Cu o fată pe care am cunoscut-o în autobuz. Libby. Am încercat să urcăm cu liftul. Dar ne-a dus jos. După aia Libby s-a pierdut. Şi am găsit un teanc cu desene cu mine.
— Stai! a spus Wilson, făcându-mi semn să mă opresc. Nu am prea înţeles, Skipper.
Mi-am dat seama că ceea ce îi spusesem nu avea nici o logică. Cum puteam să îi explic?
I-am spus lui Wilson că vorbesc mai târziu cu el, după ce mă liniştesc. L-am ajutat să îşi strângă ştampilele. Adusese în jur de douăzeci.
— Douăzeci dintre cele mai bune, a spus el.
L-am condus jos şi mi-a spus că mă sună după cină.
După ce a plecat, ceva de pe măsuţa cu scrisori din hol mi-a atras atenţia. Un plic maroniu.
Mi-a sărit inima din loc. Era… Da! Un plic de la compania Collectable Comics. Următorul număr special al Muta*ntului Mascat.*
Eram aşa entuziasmat că era să dărâm măsuţa când am luat

plicul. L-am luat în mână fără să îl deschid şi am urcat scările în fugă, două odată.

„Am nevoie de intimitate. Trebuie să studiez asta!“ mi-am spus eu.

Am închis uşa de la dormitor după mine şi m-am aşezat pe marginea patului. Mâinile îmi tremurau în timp ce am deschis plicul şi am scos revista.

Pe copertă era un prim-plan cu Mutantul Mascat. Se uita cu furie la cititori. Titlul era *UN NOU DUŞMAN AL MUTANTULUI!*

Hm? Un nou duşman?

Am tras adânc aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia. „Linişteşte-te, Skipper! mi-am spus eu. E doar o revistă de benzi desenate.”

Mă va ajuta oare numărul acesta nou să rezolv misterul?

Îmi va spune ceva despre sediul ciudat, roz cu verde? Mă va ajuta să rezolv vreuna dintre enigmele din după-amiaza asta?

Am întors prima pagină. Înfăţişa sediul de deasupra. Celălalt desen, de la nivelul străzii. În întunericul profund, cineva se apropia de uşile de sticlă.

Cineva se furişa în sediu.

Am întors pagina.

Şi am ţipat cât de tare am putut:

— Nu îmi vine să *cred!*

Capitolul 17

Da. Probabil aţi ghicit. *EU mă* strecuram în sediul Mutantului Mascat.

M-am holbat la pagină aşa intens că am avut impresia că îmi ieşeau ochii din cap.

Eram aşa de entuziasmat – şi şocat – că nu puteam să citesc. Cuvintele se suprapuneau.

Am întors paginile cu mâinile tremurânde. Nici nu cred că respiram. Am studiat fiecare poză, ţinând revista la câţiva centimetri de ochi.

Gazela Galopând stătea într-o cameră mică. Camera se încălzea din ce în ce mai mult. În câteva minute, Gazela Galopând urma să devină Gazela *Fiartă!*

Mutantul Mascat prinsese Gazela Galopând în sediul lui. Şi acum avea de gând să îl lase acolo să ardă.

Am întors pagina. Mâna îmi tremura aşa de tare că aproape am rupt pagina.

Eram acolo, furişându-mă pe holul întunecat. În revistă, purtam acelaşi tricou şi aceiaşi blugi ca acum.

Următorul desen era un prim-plan cu faţa mea. Picături mari de sudoare se scurgeau de-a lungul feţei mele roz. Cred că asta însemna că era speriat.

Sunt prea gras în desenul ăsta, mi-am spus eu.

Dar eram eu. Eram cu siguranţă EU!

— Mamă! am ţipat eu, închizând revista şi sărind de pe pat. Mamă! Tată! Trebuie să vedeţi asta!

Am ieşit repede din cameră şi am luat-o la fugă pe scări. Nici nu cred că atingeam scările cu picioarele!

— Mamă! Tată! Unde sunteţi?

I-am găsit în bucătărie, pregătind cina. Tata tăia ceapă lângă chiuvetă. Avea lacrimi în ochi. Mama era aplecată deasupra aragazului. Ca de obicei, nu putea să aprindă cuptorul.

— Apar în revista asta! am ţipat eu, dând buzna în bucătărie.

— Nu acum! au spus ei în acelaşi timp.

— Nu. Trebuie să vedeţi asta! am insistat eu, fluturând revista în faţa tatălui meu.

Tata nu s-a oprit din tăiatul cepei.

— I-ai trimis o scrisoare editorului? a întrebat el cu ochii în lacrimi.

— Nu! Apar în *revistă!* i-am spus eu dintr-o suflare.

Am fluturat revista în faţa lui.

— Nu văd nimic! a spus tata. Ia-o din faţa mea! Nu vezi ce mi-a făcut ceapa asta?

— E un truc cu tăiatul cepei, a spus mama, aplecată peste aragaz. Dar nu îl ştiu.

M-am dus la mama în fugă.

— *Trebuie* să vezi asta, mamă. Apar aici. Uite. Sunt chiar eu!

Mama a dat din cap, încruntându-se.

— Nu pot să îl aprind, a spus ea, oftând. Cred că s-a stricat supapa din nou.

— O să mă uit la ea dacă o să mă opresc vreodată din plâns, i-a spus tata.

— *Vreţi să vă uitaţi la asta?!* am ţipat eu, pierzându-mi controlul.

Mama a aruncat o privire rapidă peste pagina pe care o ţineam în faţa ei.

— Da, da. Chiar seamănă un pic cu tine, Skipper, a spus ea, dându-mă la o parte.

S-a întors din nou la cuptor.

— Chiar avem nevoie de un aragaz nou, dragă.

— Tată, uită-te!

Am alergat din nou la el, dar îşi acoperise faţa cu un prosop şi plângea în el.

— Cred că nu poţi să te uiţi acum, nu? am spus eu încet.

Nu a răspuns. Doar plângea în prosop.

Am scos un oftat lung şi iritat. Care era problema lor?

Era cel mai interesant lucru care mi se întâmplase vreodată. Şi nici nu se deranjau să se uite.

Furios, am închis revista şi am ieşit din încăpere cu paşi apăsaţi.

— Skipper, pune masa, a strigat mama după mine.

Să pun masa? Sunt personaj principal într-o revistă de benzi desenate cunoscută şi ea îmi spune să pun masa?

— De ce nu poate să o pună Mitzi? am întrebat eu.

— Pune masa, Skipper, a repetat mama cu asprime.

— Bine, bine. O clipă, am strigat eu.

M-am aşezat pe canapeaua din camera de zi şi am deschis la sfârşitul revistei. Eram prea nerăbdător să o termin. Voiam să citesc partea care te anunţa ce urma să se întâmple în numărul următor.

Ochii mei au alunecat peste pagină. Gazela Galopând era încă

închis în camera fierbinte. Şi era şi Mutantul Mascat de partea cealaltă a uşii, pe cale să îşi declare victoria.

Am citit cu atenţie gândurile Gazelei Galopând, scrise deasupra lui. Ce spunea?

— Numai băiatul poate să mă salveze acum, gândea Gazela Galopând. Numai băiatul poate salva lumea de răul Mutantului Mascat. Dar unde e?

Am citit iar. Şi iar.

Era adevărat? Eram singurul care putea să îl salveze pe Gazela Galopând?

Chiar trebuia să mă întorc acolo?

Capitolul 18

A doua zi după ore m-am grăbit spre staţia de autobuz. Era o zi senină şi rece. Pământul de sub tenişii mei era bocnă. Cerul de deasupra arăta ca o folie lată de gheaţă albastră şi rece.

Aplecându-mă contra vântului puternic, mă întrebam dacă urma să o găsesc pe Libby în autobuz. De-abia aşteptam să îi spun despre revista de benzi desenate. Voiam să îi spun că intram din nou în clădirea aceea ciudată.

Oare o să vină cu mine?

„Nici gând, mi-am spus eu. Libby se speriase în timpul primei noastre vizite acolo şi nu mai aveam cum să o duc acolo."

Am trecut în fugă peste terenul de sport, cu ochii aţintiţi asupra stâzii, uitându-mă după autobuz.

— Hei, Skipper! m-a strigat o voce familiară.

M-am întors şi l-am văzut pe Wilson alergând spre mine, geaca desfăcută fluturând în urma lui ca nişte aripi.

— Skipper, ce faci? Te duci acasă?

La două străzi depărtare, autobuzul albastru cu alb a întors la colţ.

— Nu... Mă duc undeva, i-am spus eu lui Wilson. Nu pot să mă uit la colecţia ta de ştampile de cauciuc acum.

Expresia lui a devenit serioasă.

— Nu mai colecţionez ştampile de cauciuc, a spus el. Am renunţat.

Nu am putut să îmi ascund surprinderea:

— Hm? De ce?

— Îmi ocupau prea mult timp, a răspuns el.

Autobuzul a oprit în staţie. Uşile s-au deschis.

— Ne vedem mai târziu, i-am spus eu lui Wilson.

În timp ce mă urcam în autobuz, mi-am adus aminte unde mă duceam. Şi m-am întrebat dintr-odată dacă *urma* să îl văd pe Wilson mai târziu. M-am întrebat dacă aveam să îl mai văd vreodată!

Libby nu era în autobuz. Într-un fel, mă bucuram. Ar fi însemnat să îi explic ce aveam de gând să fac.

Ar fi râs de mine pentru că credeam ce scria într-o revistă de benzi desenate.

Dar revista spusese adevărul despre Cortina Invizibilităţii. Şi

acum spusese că eu eram singurul care putea să îl salveze pe Gazela Galopând şi să oprească răul făcut de Mutantul Mascat.

„Dar e doar o revistă! ar fi spus Libby. Cum poţi fi aşa de prost să crezi ce scrie într-o revistă de benzi desenate?”

Asta ar fi spus. Şi nu ştiu cum i-aş fi răspuns.

Aşa că, mă bucuram că nu era în autobuz.

Am coborât din autobuz în faţa locului gol. M-am uitat la el de pe partea cealaltă a străzii. Ştiam că de fapt nu era un loc gol. Ştiam că sediul roz cu verde era acolo, ascuns după Cortina Invizibilităţii.

În timp ce am trecut strada, am simţit un fior de frică. Gura mi s-a uscat dintr-odată.

Am încercat să înghit, dar aproape m-am înecat. Parcă îmi legase cineva un nod în gât. Aveam o senzaţie ciudată în stomac. Şi genunchii mi-au transpirat şi nu voiau să se îndoaie.

M-am oprit pe trotuar şi am încercat să mă liniştesc.

E doar o revistă de benzi desenate. E doar o revistă de benzi desenate, mi-am spus eu, repetând cuvintele iar şi iar.

În cele din urmă, uitându-mă direct spre locul pustiu, mi-am făcut curaj cât să înaintez. Un pas. Alt pas. Încă unul.

Dintr-odată, clădirea a apărut. Chiar dacă mai trecusem prin Cortina Invizibilă, tot eram uimit să văd cum îmi apărea dintr-odată o clădire în faţa ochilor.

Înghiţind cu noduri, am deschis una dintre uşile de sticlă şi am intrat pe holul strălucitor, roz cu galben.

De lângă uşă, m-am uitat în stânga, apoi în dreapta.

Tot nimic. Nu se vedea nimeni.

Am tuşit. Tusea mea s-a auzit încet în holul imens. Tenişii mei scârţâiau pe holul de marmură, în timp ce mă îndreptam spre lifturile de pe peretele opus.

Unde era toată lumea? Cum se putea să fiu singur pe holul acesta uriaş?

M-am oprit în faţa lifturilor. Mi-am îndreptat degetul spre buton, dar nu l-am apăsat.

Mi-aş dori ca Libby *să fi venit* cu mine, mi-am spus eu. Dacă Libby ar fi fost aici, măcar aş fi avut cu cine să mă îngrozesc!

Am apăsat pe buton.

— Ei bine… să pornim, am murmurat eu, aşteptând să se deschidă uşa.

Apoi, cineva a început să râdă. Un râs rece, malefic.

Chiar în spatele meu.

Capitolul 19

Am gemut şi m-am întors.

Nu era nimeni.

Râsul s-a mai auzit o dată. Încet, dar aspru. Mi-am îndreptat privirea spre hol. Nu vedeam pe nimeni.

— Ci… cine e acolo? am întrebat eu.

Râsul s-a oprit.

Am continuat să mă uit în jurul meu. Ochii mi s-au îndreptat spre peretele de deasupra liftului. Un difuzor mic se vedea pe peretele alb.

M-am hotărât că râsul trebuie să fi venit de acolo. M-am uitat la el de parcă m-aş fi aşteptat să văd pe cineva acolo.

Pleacă de aici! mă implora o voce din interiorul fiinţei mele. Vocea mea raţională. *Skipper, întoarce-te şi fugi din clădirea aceasta cât de repede te ţin picioarele tale mari şi tremurânde.*

Nu am băgat-o în seamă şi am apăsat pe buton. Uşa liftului din stânga s-a deschis silenţios şi am intrat.

Uşa s-a închis. M-am uitat la panoul de comandă. Să apăs în sus sau în jos?

Ultima oară apăsasem în sus, spre ultimul etaj şi liftul ne dusese pe mine şi pe Libby la subsol.

Degetul meu a ezitat în faţa butoanelor. Ce s-ar întâmpla dacă de data asta aş apăsa în *jos?*

Nu am apucat să aflu. Liftul a pornit smucindu-se înainte să apăs vreun buton.

M-am apucat de balustradă. Mâna mea era rece şi umedă. Liftul huruia în timp ce urca.

Mi-am dat seama că urcam. Dar unde?

Călătoria asta părea că durează la nesfârşit. Am privit numerele etajelor schimbându-se în partea de sus a panoului de comandă. Patruzeci… patruzeci şi unu… patruzeci şi doi… Liftul scotea un semnal sonor de fiecare dată când trecea de un etaj.

S-a oprit la patruzeci şi şase. Era acesta ultimul etaj?

Uşa s-a deschis. Am dat drumul balustradei şi am ieşit.

Am privit de-a lungul unui hol lung şi gri. Parcă intrasem într-un film alb-negru. Pereţii erau gri. Tavanul era gri. Podeaua era gri. Uşile de ambele părţi ale holului erau gri.

Parcă aş sta într-o ceaţă groasă şi gri, mi-am spus eu, uitându-mă într-o parte, apoi în cealaltă. Sau într-un nor

întunecat.
Nu se vedea nimeni. Nimic nu se clintea.
Am ascultat cu atenţie. Să văd dacă se auzeau voci, râsete, clicăitul şi hârâitul maşinăriilor din birouri.
Era linişte, cu excepţia bătăilor inimii mele.
Mi-am băgat mâinile reci şi lipicioase în buzunarele blugilor şi am început să merg încet de-a lungul holului.
Am cotit şi m-am uitat spre alt hol nesfârşit şi gri. Capătul holului părea să se piardă într-o ceaţă gri.
Mi-am amintit dintr-odată desenele din noul număr al *Mutantului Mascat.* Un desen mare de două pagini dezvăluise holurile lungi din sediul secret al Mutantului Mascat.
Holurile lungi şi întortocheate din revistă arătau ca acesta, doar că holul din revistă avea pereţii de un verde strălucitor şi tavanul galben. Şi camerele erau pline cu răufăcători costumaţi care lucrau pentru Mutantul Mascat.
În timp ce înaintam încet prin acest hol pustiu şi gri, un gând ciudat mi-a trecut prin minte. Totul părea aşa gri şi decolorat, că aveam impresia că eram într-o schiţă a holului. Un desen în creion, alb-negru, care nu fusese colorat încă.
Dar, bineînţeles, nu avea nici o logică.
„Ai gândurile astea nebuneşti pentru că eşti aşa speriat”, mi-am spus eu.
Şi atunci am auzit un zgomot.
O bufnitură puternică. O izbitură.
— Uau! am şoptit eu.
Mi-a sărit inima în gât. M-am oprit în mijlocul holului şi am ascultat cu atenţie.
Bum. Bang.
Venea de sus. De după colţ?
M-am străduit să merg. Am cotit. Şi mi s-a tăiat respiraţia când am văzut culorile strălucitoare.
Pereţii de pe holul *acesta* erau de un verde strălucitor. Tavanul era galben. Covorul gros de sub tenişii mei era de un roşu-închis.
Bum. Bum. Bang.
Culorile erau aşa strălucitoare că a trebuit să îmi pun o mână deasupra ochilor.
M-am uitat cu atenţie spre capătul holului. Pereţii verzi duceau spre o uşă galbenă închisă. Uşa era încuiată cu un zăvor de fier.
Sunetele veneau de după uşa încuiată.

Am înaintat încet de-a lungul holului spre uşă.
M-am oprit în faţa uşii zăvorâte.
— E cineva aici? am încercat eu să strig.
Dar vocea mea s-a auzit ca o şoaptă sugrumată.
Am tuşit şi am încercat din nou:
— E cineva aici?
Nici un răspuns.
Apoi, s-a auzit altă bufnitură puternică. Precum ceva de lemn lovindu-se de ceva de lemn.
— E cineva aici? am strigat eu ceva mai tare.
Bufniturile s-au oprit.
— Poţi să mă ajuţi? a spus cineva din cameră.
Am înlemnit.
— Poţi să mă ajuţi? m-a rugat bărbatul.
Am ezitat o clipă. Să încerc să îl ajut?
Da.
Mi-am îndreptat ambele mâini spre zăvorul de fier. Am tras aer adânc în piept şi am tras de zăvor cât de tare am putut.
Spre surprinderea mea, s-a deschis uşor.
Uşa era descuiată. Am pus mâna pe clanţă şi am deschis-o.
Am intrat împleticindu-mă în cameră şi m-am holbat plin de uimire la personajul care se uita la mine.
— Eşti… eşti *real?* am ţipat eu.

Capitolul 20

Pelerina i se răsucise şi masca îi căzuse de pe un ochi. Dar ştiam că mă uitam la Gazela Galopând.

— Chiar *trăieşti?* l-am întrebat eu dintr-odată.

— Bineînţeles, a răspuns el neliniştit. Dezleagă-mă, băiete!

S-a uitat spre uşa deschisă.

— Ai face bine să te grăbeşti.

Mi-am dat seama că mâinile şi picioarele lui puternice erau legate de scaun. Bufniturile şi loviturile fuseseră zgomotele făcute de scaunul său care se izbea de podea în timp ce încerca să scape.

— Nu... nu îmi vine să cred că eşti aici! am strigat eu.

Eram aşa de uimit şi speriat, că nu mai ştiam ce spuneam!

— O să îţi dau mai târziu autograful meu, a spus el, cu ochii aţintiţi asupra uşii. Grăbeşte-te, bine? Trebuie să ieşim de aici. Nu cred că mai avem mult timp.

— T... timp? m-am bâlbâit eu.

— O să se întoarcă, a mormăit Gazela Galopând. Vrem să îl prindem înainte să ne prindă el pe noi, nu?

— Pe noi? am strigat eu.

— Tu doar dezleagă-mă, mi-a spus Gazela Galopând. Pot să mă ocup eu de el.

A dat din cap.

— Aş vrea să îi pot contacta pe prietenii mei de la Ligă. Probabil că mă caută prin tot universul.

Încă pe jumătate ameţit, am mers împleticindu-mă de-a lungul camerei mici spre scaun şi am început să îl dezleg. Nodurile erau mari, strânse şi greu de desfăcut. Sfoara aspră îmi zgâria mâinile în timp ce mă străduiam să o desfac.

— Grăbeşte-te, băiete, m-a îndemnat Gazela Galopând. Hei, cum ai găsit sediul secret?

— Pur şi simplu... l-am găsit, am răspuns eu, trăgând de noduri.

— Nu fi modest, băiete, a spus supereroul cu vocea lui joasă. Ţi-ai folosit puterile secrete ale cyber-radarului, nu? Sau te-ai folosit de puterile minţii ca să îmi citeşti gândurile şi să vii repede să mă salvezi?

— Nu. Am luat doar autobuzul, am răspuns eu.

Nu prea ştiam ce să îi răspund. Mă confundase cu altcineva?

De ce eram aici? Ce urma să se întâmple cu noi? Cu *mine?*

Întrebări şi iar întrebări. Îmi treceau prin minte în timp ce încercam cu disperare să desfac sforile grele.

Am încercat să nu iau în seamă durerea tăieturilor şi zgârieturilor de pe mâinile mele. Dar mă dureau tare.

În sfârşit, am desfăcut un nod. Gazela Galopând şi-a încordat muşchii şi şi-a întins pieptul puternic şi sforile s-au rupt imediat.

— Mulţumesc, băiete, a spus el, ridicându-se în picioare.

Şi-a potrivit masca astfel încât să poată vedea prin ambele găuri. Apoi, şi-a dat pelerina lungă pe spate şi a legat-o mai bine.

— Bine. Să mergem să îi facem o vizită-surpriză, a spus el, îndesându-şi mănuşile mai bine pe mâini. S-a îndreptat spre uşă cu paşi mari şi apăsaţi. Ghetele îi bocăneau tare în timp ce mergea.

— Mmm… chiar vrei să vin şi eu? am întrebat, rămânând lângă scaun.

Mi-a făcut semn că da.

— Ştiu de ce îţi faci griji, băiete. Îţi faci griji că nu ai putea să ţii pasul cu mine, pentru că am picioare de dinozaur şi sunt cel mai rapid mutant în viaţă din univers.

— Păi… am ezitat eu.

— Nu îţi face griji, a răspuns el. O să merg încet.

Se mişca plin de nerăbdare.

— Să mergem.

M-am împiedicat de un morman de sfori de pe podea. M-am prins de scaun, ca să îmi recapăt echilibrul. Apoi, l-am urmat pe holul verde şi galben.

S-a întors şi a început să alerge de-a lungul holului. În timp îl urmam, s-a transformat deodată într-o lumină difuză, albastră şi roşie, şi a dispărut.

Peste câteva secunde, a venit înapoi alergând.

— Îmi pare rău. Prea repede pentru tine? a spus el.

I-am făcut semn că da.

— Un pic.

A rezemat de umerii mei o mână grea şi înmănuşată. Ochii lui gri se uitau solemn la mine prin găurile din mască.

— Ai abilităţi de căţărare pe pereţi? m-a întrebat el.

I-am făcut semn că nu.

— Nu. Îmi pare rău.

— Bine. O să o luăm pe scări, a spus el.

M-a apucat de mână şi m-a tras de-a lungul holului. Alerga

aşa repede, că ambele mele picioare erau în aer.

Cred că nu putea să meargă încet.

Pereţii zburau pe lângă noi într-o ceaţă de un verde aprins. M-a tras după un colţ, apoi după altul.

Mă simţeam de parcă zburam! Ne mişcăm aşa repede, că nu mai aveam timp să respir!

Alt colţ. Apoi, am trecut printr-o uşă deschisă.

Uşa ducea spre un rând de scări abrupte şi întunecate. Am aruncat o privire spre ele, dar nu am văzut decât un întuneric dens.

Mă aşteptam ca Gazela Galopând să mă tragă în sus pe scări. Dar, spre surprinderea mea, s-a oprit lângă uşă.

Şi-a îngustat ochii în timp ce se uita la scări.

— E o rază dezintegratoare aici, a spus el, frecându-şi gânditor bărbia pătrată.

— O ce? am ţipat eu.

— O rază dezintegratoare, a repetat el, cu ochii aţintiţi asupra scărilor. Dacă treci prin ea, te dezintegrezi în a o suta parte a unei secunde.

Am înghiţit cu noduri. Am început să tremur din toate încheieturile.

— Crezi că poţi să sari peste primele două trepte? m-a întrebat Gazela Galopând.

— Adică... am început eu să vorbesc.

— Să aterizezi pe a treia treaptă, a spus el. Ia-ţi un avânt bun.

O să am *nevoie* de el, mi-am spus eu, holbându-mă la treptele abrupte.

Dintr-odată, mi-am dorit să nu fi mâncat aşa multe Pop-Tarts şi castroane de Frosted Flakes la micul dejun din dimineaţa asta. Dacă aş fi fost un pic mai zvelt, un pic mai slab!

— Ia-ţi un avânt bun şi asigură-te că nu te atingi de primele două trepte, mi-a spus Gazela Galopând. Sari pe a treia treaptă şi continuă să te urci. Dacă sari pe prima sau pe a doua treaptă, o să te dezintegrezi.

A pocnit din degete.

— Pac.

Am scos un geamăt încet şi înspăimântat. Dar nu puteam să mă opresc. Voiam să fiu curajos. Dar corpul nu mă ajuta. Tremura de parcă ar fi fost de jeleu.

— Mă duc eu primul, a spus supereroul.

S-a întors spre scări, şi-a îndoit genunchii, a întins ambele mâini şi a sărit peste raza dezintegratoare invizibilă. A aterizat

pe a cincea treaptă.

S-a întors şi mi-a făcut semn să îl urmez.

— Vezi? E uşor, a spus el cu voiciune.

Uşor pentru tine! mi-am spus eu cu amărăciune. *Nu toţi au picioare de dinozaur.*

— Repede! m-a îndemnat el. Dacă stai să te gândeşti, nu vei reuşi.

Deja mă gândesc la asta! mi-am spus eu.

Cum aş fi putut să *nu* mă gândesc?

— Nu… nu sunt foarte atletic, am mormăit eu cu o voce stinsă şi tremurătoare.

Ce subestimare! De fiecare dată când prietenii mei jucau ceva, eram mereu ultimul ales să fac parte dintr-o echipă.

— Repede, m-a îndemnat Gazela Galopând.

A întins ambele mâini.

— Ia-ţi un avânt puternic, băiete. Sari pe treapta a treia. Nu e chiar aşa de sus. Te prind eu.

A treia treaptă mi se părea că se întinde la peste un kilometru şi jumătate în aer. Dar mi-am ţinut respiraţia, mi-am îndoit genunchii, mi-am luat un avânt bun – cel mai bun avânt al meu – şi am sărit cu zgomot pe prima treaptă.

Capitolul 21

Am ţipat şi am închis ochii în timp de raza dezintegratoare m-a străpuns şi corpul meu s-a evaporat.

De fapt, nu am simţit nimic.

Am deschis ochii şi am văzut că încă eram pe treapta de jos. Eram încă întreg.

— Eu… eu… eu… m-am bâlbâit.

— Cred că nu a pornit-o, a spus cu voce calmă Gazela Galopând. Mi-a zâmbit de după mască. Ai noroc, băiete!

Încă tremuram. Picături reci de sudoare îmi curgeau pe frunte. Nu puteam să vorbesc.

— Sper să nu ne părăsească norocul, a mormăit Gazela Galopând.

S-a întors şi a început să urce scările, cu pelerina fluturând în urma lui.

— Hai! Să mergem să ne înfruntăm soarta.

Nu mi-a plăcut cum a sunat. Nici un pic.

Dar nu îmi plăcea nimic din ce se întâmpla. Gazela Galopând a spus că am avut noroc. Dar, cu siguranţă, nu mă simţeam norocos în timp ce îl urmam pe scările întunecate.

La ultimul etaj, a deschis o uşă mare de fier şi am intrat într-o încăpere uimitoare.

Camera avea culori strălucitoare. Era decorată ca un birou, cel mai luxos, cel mai luxuriant birou pe care îl văzusem vreodată.

Covorul alb şi pufos era aşa moale şi gros, că mă afundam în el aproape până la glezne. Perdelele mătăsoase şi albastre erau trase peste nişte ferestre enorme, pe unde se vedea întreg oraşul. Candelabre strălucitoare de cristal atârnau din tavan.

Canapele şi scaune acoperite cu mătase erau aranjate în jurul unor mese de lemn închis. Un perete era acoperit cu rafturi de cărţi până la tavan şi fiecare raft era plin de cărţi îmbrăcate în piele.

Într-un colţ era un ecran uriaş închis. Lângă el era un echipament electronic. Tablouri enorme în ulei reprezentând lanuri întinse acopereau un perete.

În mijlocul încăperii era un birou strălucitor, placat cu aur. Scaunul înalt de după birou arăta mai mult a tron decât a scaun.

— Uau! am strigat eu din pragul uşii, ochii mei devorând

splendoarea din încăperea vastă.

— Se tratează regeşte, a spus Gazela Galopând. Dar, de data asta, s-a terminat.

— Adică… am început eu să vorbesc.

— Sunt prea rapid pentru el, s-a fălit eroul. O să alerg în cerc în jurul lui, din ce în ce mai repede, până mă transform într-o tornadă violentă. O să fie şters de pe faţa pământului pentru totdeauna.

— Uau! am repetat eu.

Nu ştiam ce altceva să zic.

— Înainte, m-a prins dormind, a continuat Gazela Galopând. Doar aşa poate să mă prindă. Când dorm. Altfel, sunt mult prea rapid pentru el. Mult prea rapid pentru oricine. Ştii cât de repede alerg o sută de metri?

— Cât de repede? am întrebat eu.

— Într-o zecime. O zecime de secundă. Ar fi un record olimpic. Dar nu mă primesc la Olimpiadă pentru că sunt mutant.

L-am urmat pe Gazela Galopând spre centrul încăperii. Dar m-am oprit când am auzit hohotul de râs.

Acelaşi râs neprietenos pe care îl auzisem în hol.

Am înlemnit de frică.

Şi m-am holbat în timp ce biroul aurit a început să se mişte. Şi să se transforme.

Aurul strălucitor sclipea în vreme ce se transforma şi se îndoia, ridicându-se şi luând o formă umană.

Am făcut un pas înapoi, încercând să mă ascund în spatele Gazelei Galopând pe când biroul se topea şi Mutantul Mascat apărea în locul lui.

Ochii lui negri sclipeau ameninţători prin găurile din masca lui. Era mult mai înalt decât părea în revistă. Şi părea mult mai puternic.

Şi mai înspăimântător.

A ridicat un pumn spre Gazela Galopând.

— Îndrăzneşti să pătrunzi în biroul meu privat? a întrebat el.

— Ia-ţi adio de la toate bogăţiile astea obţinute pe nedrept, i-a spus Gazela Galopând Mutantului.

— O să îmi iau adio de la *tine!* a răspuns Mascatul Mutant, scuipând cuvintele cu mânie.

Apoi, şi-a aţintit ochii lui înfricoşători şi duşmănoşi asupra mea.

— O să scap uşor de tine, Gazelă, a spus cu voce joasă cel mai mare răufăcător al lumii. Dar, *mai întâi,* priveşte-mă cum

distrug copilul!

Capitolul 22

M-am dat înapoi în timp ce Mutantul Mascat a făcut un pas spre mine, cu pumnul încă ridicat, cu ochii negri uitându-se cu mânie într-ai mei.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am întors şi am căutat cu disperare un loc unde să mă ascund.

Dar nu aveam unde să mă ascund.

Şi nu puteam să fug spre ascunzătoare. Uşa s-a închis cu zgomot în timp ce Mutantul Mascat se apropia.

— Uau! am ţipat eu.

Am ridicat ambele mâini în dreptul feţei, ca pe un scut.

Nu puteam să suport să îi văd ochii duşmănoşi şi răi privindu-mă în timp ce se apropia.

„O să mă *distrugă,* mi-am spus eu. Dar nu trebuie să mă uit!"

După aceea, în vreme ce Mutantul Mascat a mai făcut un pas spre mine, Gazela Galopând i-a tăiat calea.

— O să ai de-a face cu *mine,* Mutantule! a spus el cu vocea lui răsunătoare. Dacă vrei copilul, va trebui să treci de mine.

— Nici o problemă, a spus încet Mascatul Mutant.

Dar expresia feţei lui s-a schimbat în timp ce Gazela Galopând a început să alerge în cerc în jurul lui. Din ce în ce mai repede, până Gazela a început să se întrezărească într-o tornadă spiralată, albastră şi roşie.

În timp ce mă retrăgeam spre perete, mi-am dat seama că Gazela îşi îndeplinea planul. Urma să alerge din ce în ce mai repede în jurul Mutantului Mascat până forma o tornadă care să îl distrugă pe Mutant.

Rezemându-mă cu spatele de perete, am urmărit nerăbdător uimitoarea luptă. Gazela Galopând se învârtea mai repede. Şi mai repede. Atât de repede, încât un vânt puternic s-a năpustit în încăpere, fluturând draperiile, răsturnând un vas cu flori, împingând cărţile de pe rafturi.

Da! mi-am spus eu cu bucurie, ridicând în aer ambii pumni. *Da!* Îl învingem! Îl învingem!

Am ridicat mâinile şi am gemut îngrozit când am văzut că Mutantul Mascat îşi întinde piciorul cu nepăsare.

Gazela Galopând s-a împiedicat de piciorul lui şi a căzut cu faţa în jos pe podea cu o bufnitură cutremurătoare.

S-a lovit cu putere de podea de câteva ori, apoi a rămas

nemişcat.

Vântul s-a oprit. Draperiile atârnau iar nemişcate.

Mutantul Mascat stătea deasupra eroului învins, în mod triumfător, cu mâinile pe talia costumului său.

— Ridică-te! am ţipat eu, fără ca măcar să îmi dau seama de acest lucru.

— Ridică-te, Gazelă! Te rog!

Gazela a mormăit, dar nu s-a clintit.

— E timpul pentru cină, a rânjit Mutantul Mascat.

Împingându-mă tare cu spatele în perete, am privit îngrozit cum Mutantul începea să se transforme din nou. Faţa i s-a strâmbat şi parcă s-a aplatizat. Corpul i s-a lăsat în jos şi s-a înclinat înainte, punând mâinile pe podea.

A venit spre mine sub forma unui leopard care mârâia. Înclinându-şi capul într-o parte, leopardul a scos un mârâit feroce de atac.

Apoi, şi-a arcuit spatele, şi-a încordat picioarele şi a sărit pe trupul întins la pământ al Gazelei Galopând.

— Ridică-te! Ridică-te, Gazelă! am ţipat eu în timp ce leopardul ataca.

Mutantul Mascat îl zgâria şi îl muşca pe neajutoratul Gazelă.

— Ridică-te! Ridică-te! am ţipat eu.

Spre surprinderea mea, Gazela Galopând a deschis ochii.

Leopardul feroce a sfâşiat cu dinţii masca Gazelei.

Gazela Galopând s-a îndepărtat de sub animalul enorm şi s-a ridicat cu greu în picioare.

Cu un răget, leopardul şi-a scos ghearele, sfâşiind pelerina Gazelei.

— Am *plecat!* a ţipat Gazela, îndreptându-se spre uşă. S-a întors spre mine: Eşti pe cont propriu, băiete!

— Nu! Aşteaptă! am ţipat eu.

Nu cred că Gazela m-a auzit. A împins uşa cu un umăr şi a plecat.

Uşa s-a trântit în urma lui.

Leopardul s-a transformat repede, ridicându-se pe picioarele din faţă, corpul lui schimbându-se şi mişcându-se, până când Mutantul Mascat s-a îndreptat spre mine.

Îmi zâmbea duşmănos şi ameninţător în timp ce se apropia.

— Eşti pe cont propriu, băiete, a spus el încet.

Capitolul 23

Mă retrăgeam de-a lungul peretelui în vreme ce Mutantul Mascat înainta încet şi cu hotărâre spre mine. Ştiam că nu puteam ajunge la uşă, aşa cum ajunsese Gazela Galopând. Nu eram destul de rapid.

Ar fi trebuit să îşi spună *Găina* Galopând!

Cum a putut să îşi salveze propria piele şi să mă lase aici aşa?

Nu puteam să alerg. Nu puteam să mă bat. Ce puteam să fac?

Ce puteam să fac împotriva unui inamic fatal care se putea transforma în orice corp solid?

Mutantul Mascat s-a oprit în mijlocul încăperii, cu mâinile în şolduri, cu ochii lui negri sclipind. Frica mea îl bucura. Şi deja îşi savura victoria.

— Ce puteri ai, puştiule? a întrebat el rânjind.

— Hm?

Întrebarea lui mă luase prin surprindere.

— Ce puteri ai? a repetat el nerăbdător, dându-şi pelerina pe spate.

— Te poţi micşora până ajungi de mărimea unui gândac? Ăsta e secretul tău?

— Hm? să mă micşorez?

Tremuram aşa tare, că nu puteam să gândesc coerent.

De ce îmi punea aceste întrebări?

— Izbucneşti în flăcări? a continuat el, apropiindu-se. Asta e puterea ta? Eşti magnetic? Poţi să iei minţile?

Vocea lui a devenit furioasă:

— Care e, puştiule? Răspunde-mi! Care este puterea ta?

— Nu… nu am nici o putere, m-am bâlbâit eu.

Dacă mă rezemam cu şi mai multă putere de zid, aş fi devenit o parte din tencuiala de pe el.

Mutantul Mascat a început să râdă.

— Deci nu vrei să îmi spui, nu? Bine, bine. Cum vrei tu.

I-a pierit zâmbetul. Ochii lui negri au devenit duri şi plini de ură.

— Încercam doar să fac lucrurile mai uşoare pentru tine, a spus el, apropiindu-se şi mai mult.

— Vreau să te distrug în cea mai uşoară modalitate posibilă.

— A. Înţeleg, am mormăit eu.

Mi-a atras atenţia ceva de pe raft. O piatră mare şi netedă ca

o nucă de cocos. Era un fel de ornament. Mă întrebam dacă ar fi fost o armă bună.

— Spune pa-pa, puştiule, a spus el cu dinţii încleştaţi.

S-a apropiat repede de mine.

În timp ce înainta, am luat piatra mare de pe raft. Era mult mai grea decât crezusem. Mi-am dat seama că nu era o piatră. Arăta doar ca o piatră netedă. Dar era din oţel.

Am ridicat-o şi am ţintit cu grijă. Apoi, am aruncat-o spre capul Mutantului.

Şi am ratat.

Piatra a căzut pe covor cu o bufnitură puternică.

— Frumoasă încercare, a mormăit el… şi s-a îndreptat repede spre mine să mă distrugă.

Capitolul 24

Am încercat să mă feresc de el, dar era prea rapid.

Mâinile lui puternice m-au prins de talie şi m-au ridicat de pe podea.

Mai sus. Şi mai sus.

Mi-am dat seama că îşi modifica moleculele, întinzându-şi braţele ca să mă ridice până deasupra candelabrului.

Am dat din mâini şi din picioare şi am încercat să mă eliberez. Dar era prea puternic.

Mai sus. Şi mai sus. Până m-am lovit tare cu capul de tavan, la cel puţin şase metri deasupra podelei.

— Aterizare plăcută! a ţipat fericit Mutantul Mascat în timp ce se pregătea să mă arunce şi să mă trimită brusc la Judecata de Apoi.

Dar, înainte să îmi dea drumul, am auzit uşa deschizându-se.

Şi Mutantul Mascat a auzit-o. Ţinându-mă suspendat în aer, s-a întors să vadă cine intrase.

— Tu! a ţipat el surprins.

De sus, de deasupra podelei, m-am zbătut şi am întors capul, ca să mă uit prin candelabru. Lumina sclipea printre cristaluri, făcând acest lucru imposibil.

— Cum îndrăzneşti să dai buzna aici? a ţipat Mutantul Mascat la intrusă.

M-a lăsat un pic mai jos. Exact cât să pot vedea uşa.

— Libby! am ţipat eu. Ce cauţi aici?

Capitolul 25

Mutantul Mascat m-a lăsat pe podea şi s-a întors spre Libby. Picioarele îmi tremurau aşa tare că a trebuit să mă ţin de un raft cu cărţi ca să îmi menţin echilibrul.

— Libby, pleacă de aici! Pleacă! am încercat eu să o avertizez.

Dar a dat buzna în cameră, cu părul ei roşcat fluturându-i. Se uita la mine şi îl ignora complet pe Mutantul Mascat.

Nu ştia că era cel mai mare superrăufăcător din tot universul?

— Skipper, nu m-ai auzit când te-am strigat? m-a întrebat Libby cu asprime.

— Hm? Libby…

— Eram pe partea cealaltă a străzii, a spus ea. Te-am văzut intrând în clădire. Te-am strigat.

— Nu… nu te-am auzit, m-am bâlbâit eu. Ascultă, mai bine ai pleca de aici, Libby.

— Te-am căutat peste tot, a continuat ea, ignorându-mi avertizările şi gesturile pline de disperare.

— Ce *cauţi* aici, Skipper?

— Mmm… nu pot să vorbesc în momentul de faţă, am răspuns eu, arătând spre Mutantul Mascat.

Stătea nerăbdător, cu mâinile în şolduri, bătând din picior.

— Înţeleg că trebuie să vă distrug pe amândoi, a spus el încet.

Libby s-a întors. Părea să îl fi observat de abia atunci pe superrăufăcător.

— Eu şi Skipper plecăm acum, a spus ea, rânjind.

Mi s-a tăiat răsuflarea. *Nu ştia cu cine vorbeşte?*

Nu. Bineînţeles că nu ştia. Citea numai revistele *Liceenii Harry & Beanhead.* Mi-am dat seama că nu avea nici o idee despre pericolul în care se afla.

— Îmi pare rău, a răspuns Mutantul Mascat, rânjind şi el de sub mască la Libby. Nu plecaţi. De fapt, nu o să mai ieşiţi niciodată din această clădire.

Libby s-a uitat cu duşmănie la el şi expresia i s-a schimbat. Ochii ei verzi s-au mărit şi gura i s-a deschis larg.

S-a îndepărtat până când a ajuns lângă mine.

— Trebuie să facem ceva, a şoptit ea.

Să facem ceva?

Ce puteam noi să facem împotriva megamutantului

monstruos?
Am înghiţit cu noduri. Nu ştiam ce să îi răspund.
Mutantul Mascat şi-a dat pelerina pe spate şi a făcut un pas spre noi.
— Care vrea să fie primul? a întrebat el încet.
M-am întors şi am văzut că Libby se retrăsese până la rafturile cu cărţi. A scos din ghiozdan un pistol de jucărie din plastic galben.
— Libby ce *faci?* am întrebat-o eu. E doar o jucărie!
— Ştiu, mi-a şoptit ea. Dar asta e o revistă de benzi desenate, nu? Nu poate fi reală. Aşa că, dacă e o revistă de benzi desenate, putem să facem *orice!*
A ridicat pistolul de jucărie şi l-a îndreptat spre Mutantul Mascat.
El a scos un hohot de râs duşmănos.
— Ce ai de gând să faci cu jucăria aia? a întrebat el cu dispreţ.
— Doar a… arată ca o jucărie, s-a bâlbâit Libby. E un Topitor de Molecule. Pleacă din această încăpere sau o să îţi topesc toate moleculele!
Rânjetul mutantului a devenit şi mai larg.
— Frumoasă încercare, a spus el, scoţând la iveală două şiruri de dinţi perfecţi şi albi.
Şi-a îngustat ochii în timp ce o privea pe Libby şi a mai făcut un pas spre ea.
— Cred că tu vrei să fii prima. O să încerc să nu te fac să suferi… prea mult.
Libby îşi ţinea pistolul de jucărie în faţă cu ambele mâini. Scrâşnea din dinţi, pregătindu-se să apese pe trăgaci.
— Pune jos jucăria aia. Nu te poate ajuta, a spus Mutantul Mascat, apropiindu-se şi mai mult.
— Nu glumesc, a insistat Libby cu o voce stridentă. Nu e o jucărie. E un Topitor de Molecule adevărat.
Mutantul Mascat a început din nou să râdă şi a mai făcut un pas spre noi. Apoi altul.
Libby a îndreptat pistolul spre pieptul Mutantului. A apăsat pe trăgaci.
Din pistol s-a auzit un fluierat strident.
Mutantul Mascat a mai făcut un pas spre noi. Apoi altul.

Capitolul 26

Libby a îndreptat în jos pistolul de plastic.

Priveam amândoi îngroziţi cum Mutantul Mascat se apropia.

A mai făcut un pas. Apoi, s-a oprit.

O lumină de un alb strălucitor l-a înconjurat. Lumina s-a transformat într-un curent electric zgomotos.

Mutantul a scos un scâncet slab. Apoi, a început să se topească.

I s-a topit capul în mască. S-a făcut din ce în ce mai mic, până a dispărut complet. Masca goală a căzut pe umerii costumului său. Şi apoi i s-a topit şi restul corpului, micşorându-se până nu a mai rămas din el decât un costum şifonat şi o pelerină făcute grămadă pe covor.

Eu şi Libby ne uitam în tăcere la costum.

— A... a mers! am reuşit eu până la urmă să spun. Pistolul de jucărie a funcţionat, Libby!

— Desigur, a spus ea, surprinzător de calmă.

S-a îndreptat spre costumul gol şi l-a împins cu piciorul.

— Bineînţeles că a funcţionat. L-am avertizat că e un Topitor de Molecule. Nu m-a ascultat.

Eram foarte nedumerit. Nu înţelegeam. Era doar un pistol de jucărie. De ce l-a distrus pe cel mai puternic mutant de pe Pământ?

— Să plecăm de aici, am spus eu, îndreptându-mă spre uşă.

Libby mi-a tăiat calea.

— Îmi pare rău, Skipper, a spus ea încet.

— Îţi pare rău? Ce vrei să spui?

A ridicat pistolul de plastic şi l-a îndreptat spre mine.

— Îmi pare rău, a spus ea, pentru că tu eşti următorul care o să dispară.

Capitolul 27

La început, am crezut că Libby glumea.

— Libby, lasă jos pistolul, i-am spus eu. Ai un umor *bolnăvicios!*

A continuat să ţină pistolul de plastic înspre pieptul meu.

Am râs încet.

Dar m-am oprit imediat ce am văzut expresia dură de pe faţa ei.

— Libby, care e problema ta? am întrebat eu.

— Nu sunt Libby, a spus ea încet. Nu îmi place să îţi aduc veştile astea, Skipper, dar Libby nu *există!*

În timp ce spunea cuvintele acestea, a început să se transforme.

Părul roşcat i s-a retras înapoi în cap. Obrajii i s-au lăţit. Nasul i s-a lungit. Ochii i s-au făcut din verzi negri.

S-a întins, devenind mai înaltă. Pe braţele ei subţiri au apărut muşchi. Pe măsură ce creştea i se transformau şi hainele. Tricoul şi blugii parcă i s-au topit, înlocuite de un costum familiar.

Costumul Mutantului Mascat.

— Libby, ce se întâmplă? am întrebat eu cu o voce firavă şi înspăimântată.

Încă nu înţelegeam.

— Cum faci asta?

A dat din cap.

— Nu înţelegi prea repede, nu? a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

Vocea ei era profundă şi răsunătoare. O voce de bărbat.

— Libby, eu…

Şi-a dat pelerina pe spate.

— Eu sunt Mutantul Mascat, Skipper! Mi-am repoziţionat moleculele într-o fată de vârsta ta şi mi-am spus Libby Dar sunt Mutantul Mascat.

— Dar… dar… dar… m-am bâlbâit eu.

A aruncat pistolul deoparte şi a rânjit triumfător spre mine.

— Dar tocmai l-ai *topit* pe Mutantul Mascat! am ţipat eu. L-am văzut amândoi topindu-se!

Mi-a făcut semn că nu era aşa.

— Nu. Greşeşti. L-am topit doar pe Magnificul Om-Moleculă.

M-am uitat uimit la ea.

— Hm? Omul-Moleculă?

— Lucra pentru mine, mi-a explicat ea, aruncând o privire spre costumul gol de pe podea. Uneori îi ordonam să se îmbrace ca mine. Ca să îi ţină departe pe urmăritorii mei.

— Lucra pentru tine şi l-ai *topit?* am ţipat eu.

— Sunt un răufăcător, a răspuns Mutantul Mascat zâmbind. Fac lucruri foarte rele, îţi aduci aminte?

Totul începea să se clarifice. Libby nu existase niciodată. Tot timpul fusese Mutantul Mascat.

Mutantul Mascat a călcat pe costumul şifonat, ca să se apropie de mine. Încă o dată, m-am rezemat cu spatele de perete.

— Acum, nu mai am de ales. Acum, trebuie să îţi fac ceva foarte rău, Skipper, a spus el nepăsător, ochii lui negri uitându-se insistent într-ai mei prin mască.

— Dar de ce? am ţipat eu. De ce nu pot să plec pur şi simplu? O să mă duc direct acasă. Nu o să spun nimănui despre tine. Vorbesc serios! l-am rugat eu.

Mi-a făcut semn că nu.

— Nu pot să te las să pleci. Acum, locul tău e aici.

— Hm? am gemut eu. Ce vrei să spui, Libby, adică Mutantule?

— Acum, locul tău e aici, Skipper, a răspuns el nepăsător. Am ştiut de când te-am văzut în autobuz pentru prima oară. Am ştiut că eşti perfect când mi-ai spus că ştii *tot* despre revistele mele de benzi desenate.

— Dar… dar… m-am bâlbâit eu din nou.

— E foarte greu să găsesc personaje bune pentru poveştile mele, Skipper. E foarte greu să găsesc duşmani ca lumea. Mereu caut feţe noi. De asta am fost aşa de mulţumit când te-am descoperit.

Rânjetul lui malefic s-a intensificat.

— Apoi, când mi-ai recunoscut sediul, am ştiut că aveai dreptate. Ştiam că erai pregătit să apari într-o poveste.

Zâmbetul i s-a stins repede.

— Îmi pare aşa rău, Skipper! Dar povestea s-a terminat. Rolul tău a ajuns la sfârşit.

— Ce… ce ai de gând să faci? m-am bâlbâit eu.

— Să te distrug, desigur! a răspuns Mutantul cu indiferenţă.

M-am împins cu spatele în perete. M-am holbat la el, gândind din răsputeri.

— La revedere, Skipper, a spus încet Mutantul Mascat.

— Dar nu poţi să faci asta! am ţipat eu. Eşti doar un personaj dintr-o revistă de benzi desenate! Şi eu sunt real! Sunt o fiinţă reală şi vie! Sunt un băiat adevărat!

Pe buzele Mutantului a apărut un zâmbet ciudat.

— Nu, nu eşti, Skipper, a spus el, chicotind. Nu eşti real. Acum, eşti ca mine. Şi tu eşti un personaj dintr-o revistă de benzi desenate.

M-am ciupit de braţ. L-am simţit la fel de cald şi adevărat ca de obicei.

— Eşti un mincinos! am ţipat eu.

Mutantul Mascat mi-a făcut semn că da. Pe faţa lui a apărut un zâmbet de mulţumire.

— Da, sunt un mincinos, a fost el de acord. Asta e una dintre *cele mai bune* calităţi ale mele.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Dar, de data asta, nu mint, Skipper. Nu mai eşti real.

Am refuzat să îl cred.

— Mă simt ca întotdeauna, am spus eu.

— Dar te-am transformat într-un personaj de revistă de benzi desenate, a insistat el. Îţi aduci aminte când ai intrat în această clădire pentru prima oară? Îţi aminteşti că ai intrat pe uşa de sticlă şi că o rază de lumină a trecut peste tine?

I-am făcut semn că da.

— Da. Îmi amintesc, am mormăit eu.

— Ei bine, era un scanner, a continuat Mutantul Mascat. Când ai trecut prin el, ţi-a scanat corpul. Te-a transformat în mici puncte de cerneală.

— Nu! am strigat eu.

Nu mi-a băgat în seamă strigătul.

— Asta e tot ce eşti acum, Skipper. Puncte mici de cerneală roşie, albastră şi galbenă. Eşti un personaj de revistă de benzi desenate, ca mine.

S-a îndreptat ameninţător spre mine, cu pelerina fluturându-i la spate.

— Dar îmi pare rău să te anunţ că ai apărut pentru ultima oară în revista mea de benzi desenate.

— Aşteaptă! am ţipat eu.

— Nu mai pot să aştept, mi-a răspuns rece Mutantul Mascat. Deja am pierdut prea mult timp cu tine, Skipper.

— Dar nu sunt Skipper! am spus eu. Nu sunt Skipper Matthews, am zis eu. Skipper Matthews nu *există.*

— Da? a întrebat el, dându-şi ochii peste cap. Şi atunci cine

ești?

— Sunt Băiatul Super Elastic! am răspuns eu.

Capitolul 29

Mutantul Mascat a scos un geamăt încet.

— Băiatul Elastic! a spus el. Mi s-a *părut* mie că arăţi cunoscut!

— La revedere, Mutantule, am spus eu cu o voce profundă.

— Unde te duci? m-a întrebat el cu asprime.

— Înapoi pe planeta mea de origine, Xargos, am răspuns eu, îndreptându-mă spre uşă. Nu am dreptul să apar în alte reviste de benzi desenate.

S-a dus repede spre uşă.

— Frumoasă încercare, Băiatule Elastic, a spus el. Dar mi-ai invadat sediul secret. Trebuie să te distrug.

Am început să râd.

— Nu îl poţi distruge pe Băiatul Elastic! m-am lăudat eu. O să îmi întind mâinile elastice, o să te înfăşor cu ele şi o să te fac plastilină!

— Nu prea cred, a răspuns Mutantul Mascat furios.

A scos un mârâit de supărare.

— M-am săturat de toată vorbăria asta. O să te rup în bucăţi şi apoi o să îţi rup bucăţile în bucăţi şi mai mici!

Am început să râd din nou.

— Nici gând! i-am spus eu. Sunt elastic, îţi aduci aminte? *Nu pot* fi rupt în bucăţi. Mă îndoi, dar nu mă rup! Este o singură modalitate prin care Băiatul Elastic poate fi distrus!

— Care? a întrebat Mutantul Mascat.

— Cu acid sulfuric, am răspuns eu. Acesta este singurul lucru care îmi poate distruge corpul elastic!

Un zâmbet mulţumit a apărut pe faţa mascată.

— Vai! am ţipat eu. Nu am vrut să îmi scape asta!

Am încercat să ajung la uşă. Dar nu eram destul de rapid.

L-am văzut pe Mutantul Mascat transformându-se repede. S-a transformat într-un val fierbinte de acid sulfuric.

Şi, înainte să apuc să mă mişc, valul înalt de acid s-a îndreptat spre mine.

Capitolul 30

Am sărit deoparte scoţând un ţipăt puternic.

Valul înalt trecuse pe lângă mine. Mă ratase cu câţiva centimetri.

M-am întors şi l-am văzut vărsându-se pe covor. Covorul a început să sfârâie şi să ardă.

— Da! am strigat eu fericit. Da!

Niciodată nu mă simţisem aşa fericit, aşa puternic, aşa victorios!

Îl învinsesem pe Mutantul Mascat. Îl păcălisem complet. Distrusesem cel mai mare superrăufăcător de pe planetă!

Eu! Un băiat de doisprezece ani pe nume Skipper Matthews. Îl trimisesem pe Mutant la Judecata de Apoi!

Fusese un truc aşa simplu. Dar funcţionase.

Ştiam din reviste că Mutantul Mascat putea să îşi transforme moleculele în orice lucru solid. Şi apoi să revină la forma iniţială.

Dar l-am păcălit să se transforme într-un *lichid!* Şi odată ce se transforma într-un lichid, nu mai putea reveni la forma iniţială.

Mutantul Mascat dispăruse pentru totdeauna.

— Skipper, eşti deştept! am strigat eu cu putere…

Eram aşa de fericit că am făcut câţiva paşi de dans pe covorul gros.

Nu îmi venea să *cred* că Mutantul Mascat crezuse că eram Băiatul Elastic. Inventasem acest nume. Nu *auzisem* niciodată de Băiatul Elastic!

Dar m-a crezut. „Şi acum marele superrăufăcător nu mai el mi-am spus eu, fericit.

Şi trăiesc! Trăiesc!”

De-abia aşteptam să ajung acasă şi să îmi revăd familia. Călătoria cu autobuzul parcă a durat ore.

În sfârşit, alergam pe peluza din faţa casei mele. Am intrat în casă pe uşa din faţă.

Am văzut imediat un plic maroniu pe măsuţa de scrisori. Noul număr din *Mutantul Mascat.*

Cine are nevoie de el? m-am întrebat eu.

Nu l-am băgat în seamă şi m-am dus să îmi salut părinţii. Eram aşa fericit să fiu din nou acasă, că mă bucuram să o văd şi pe Mitzi.

— Mitzi, ce zici de un joc cu discul zburător? am întrebat-o eu.

— Hm? s-a uitat mirată la mine.

Niciodată nu voiam să mă joc cu sora mea mai mică.

Dar azi voiam doar să fiu fericit şi să sărbătoresc faptul că trăiam.

Eu şi Mitzi ne-am dus repede în curtea din spate. Ne-am jucat cu discul zburător aproape o jumătate de oră. Ne-am distrat pe cinste.

— Ce zici de o gustare? am întrebat-o eu.

— Mda. Mor de foame, a răspuns ea. Mama a lăsat nişte tort de ciocolată pe bufet.

Un tort de ciocolată ar fi fost bine-venit.

Fredonând fericit în sinea mea, m-am îndreptat încet spre bucătărie. Am luat două farfurii din dulap. Apoi am scos cuţitul mare de tort din sertar.

— Să nu tai felia ta mai mare decât pe a mea! m-a avertizat Mitzi, urmărindu-mă cu atenţie în timp ce mă pregăteam să tai tortul.

— Mitzi, promit că nu o să trişez, am spus eu cu un glas dulce.

Eram într-o dispoziţie aşa bună, că nici măcar Mitzi nu putea să mă enerveze.

— Pare un tort de ciocolată nemaipomenit! am spus eu.

Am pus cuţitul mare deasupra tortului.

Mi-a alunecat.

— Au! am ţipat eu în timp ce m-am tăiat pe dosul mâinii.

Am ridicat mâna şi m-am uitat la tăietură.

— Hei! am spus eu, mirat.

Ce se scurgea din tăietură?

Nu era sânge.

Era ceva roşu, albastru, galben şi negru.

CERNEALĂ!

— Marfă! a strigat Mitzi.

— Unde e noul număr din *Mutantul Mascat?* am întrebat eu.

Am avut dintr-odată senzaţia că rolul meu din revista de benzi desenate nu se terminase!